

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 35-VELKÁ TROJKA.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 35-VELKÁ T

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

M A R K
STONE
Jean-Pierre Garen
VELKÁ TROJKA
1

Zvonění ohlásilo výstup ze subprostoru a vytrhlo Marka Stonea z letargického spánku, do kterého jej uvrhl psychický induktor. S hlavou jako v kleštích dovrával k automatu na nápoje, který už byl naprogramovaný na jeho probuzení. Sáhl si pro kelímek, hodil do sebe nasládlou tekutinu a zavřel oči. Za necelou minutu se už cítil lépe. Kováříci v hlavě polevili v pracovním úsilí.

Když se dokázal udržet na nohou, aniž by se musel přidržovat zdi, přešel do pilotní kabiny, kde za řídicím pultem seděl jako obvykle Ray.

Byl to urostlý mladý muž s krátkými hnědými vlasy. Pouze bystrý pozorovatel by si všiml, že má až podezřele nehybné rysy. Ray byl totiž android, a to ten nejlepší model. Androidy jeho typu používala výhradně Služba pro dohled nad primitivními planetami, kterou železnou rukou řídil generál Khov. Stone se usadil na místo druhého pilota a Ray pronesl lehce kovovým hlasem:

"Zdravím tě, Marku, rád tě vidím."

Marka Stonea jeho slova ani nepřekvapila. S androidem pracoval už několik let a vyvinul se mezi nimi vztah, nad kterým by kybernetici nejspíš žasli.

"Vyspal ses dobře?" zeptal se android.

"Pokud tomu kómatu, do kterého mě před každou misí uvrhneš, říkáš spánek..."

Ray jeho špatnou náladu přešel a pokračoval: "To víš, řády jsou řády a podle řádů musíš těch několik dní

cesty v subprostoru využít ke zvládnutí jazyka a obyčejů cílové planety."

"Kurz v pořádku?" zeptal se Mark podle předpisu, přestože věděl, že s Rayem tomu ani nemůže být jinak.

"Materializovali jsme se v soustavě 07.80.71.75. Je to hvězda třídy G a míříme k její čtvrté planetě, která jako jediná má klimatické podmínky umožňující život. Domorodci se jmenují Sarkové."

Stone se zadíval na obrazovku videofonu, na níž visela ve vesmíru namodralá koule. "Gravitace?"

"O patnáct procent nižší než na Zemi, takže se budeš cítit lehčí a výše vyskočíš jaře jako antilopa."

"Oceány?"

"Zaujímají osm desetin povrchu. Na severní polokouli velký kontinent, který se táhne od pólu k rovníku. Na něm se zřejmě vyvinula jakási civilizace. Jinak je tam dost ostrovů, z nichž stovky jsou větší než Madagaskar nebo Británie..."

"Rotace?"

"310 dní kolem slunce a 22 hodin 15 minut kolem vlastní osy. Nepatrné rozdíly mezi ročními obdobími.

Oblast, kterou máme prozkoumat, leží v mírném pásmu. Rýma ti tedy nehrozí."

Mark pokýval hlavou. Všechno souhlasilo s údaji, které dostal před startem.

"Typ civilizace?"

Ray se pousmál, což je u androidů dost nezvyklé. "Došlo k menšímu maléru, poslední mise tady byla před sto lety."

"Chyba hlavního počítače Služby?"

"Elektronický mozek se nemýlí, Marku. Je to jen lidská nedbalost v programování a shoda několika nešťastných náhod. Před padesáti lety byla na Sark přesně podle plánu vyslána loď. Přešla do subprostoru a krátce nato se dostala do magnetické bouře a zmizela. V té době však probíhala reorganizace Služby a na Sark se úplně zapomnělo. Na omyl se přišlo teprve před několika týdny. Takže máme sto let staré informace. Musíme být proto mnohem opatrnější než jindy, pokud nechceme, aby si nás někdo všiml."

"Tohle riziko podstupujeme vždycky," ušklíbl se Mark. "V jakém stadiu byli před těmi sty lety?"

"Zhruba na počátku renesance. Množství nápadů, ale většinou nerealizovatelných, ale i vynález střelného prachu a střelných zbraní, třebaže meč a kord byly ještě nejužívanějšími zbraněmi."

"Ach jo," vzdychl si Mark. "Zase rány. Z každé výpravy se vracím samá modřina."

"Máš opasek, ne?" namítl Ray.

Ochranný pás byl jedním z divů pozemské techniky. Vytvářel kolem svého majitele silové pole, chránil jej proti jakýmkoli střelám a ranám. Narušit se dalo pouze zbraní s vyšší energií, než dodával generátor v přezce.

"O tom mi nemluv," namítl Mark. "Abych na sebe příliš neupozorňoval, musím ho mít seřízený na minimum. Nezapomeň, že pole je elastické, takže rány cítím. Pamatuješ se, doufám, na poslední misi. Ta megera mě málem ugrilovala rozpáleným železem. Nebýt tebe, upekla by mě zaživa jak sele."

"Nebylo by se ti to stalo, kdybys nechtěl mermomoci pomoci té roztomilé dívence. Většinou se dostáváš do problémů jen proto, že tě nějaká taková zláká. Vzpomeň si, kolikrát jsem musel porušit předpisy. Kdyby předpisy! I program. A vypínal jsem nahrávání, abych tě nedostal do průšvihů. Co myslíš, že dělám zrovna teď?"

Stone vybuchl smíchy.

"Vždyť já vím, Rayi, že jsi kamarád. Ale vraťme se k práci. Jak budeme postupovat?"

"Mám tady ještě další záznamy o planetě. Chceš je vidět?" zeptal se celkem zbytečně Ray a přepnul obrazovku, na které se ukázal onen obydlený kontinent. "Největší hustota obyvatelstva je na západě, zhruba u 45. rovnoběžky. A tady je vidět nějaké větší sídlo." Ray zvětšil obraz. "Zdá se, že za sto let došlo ke značným změnám... Z města jsou už jen ruiny... Ale o něco jižněji vidíme menší město. Oblast je silně zalesněná."

"Máš pravdu. Když to porovnáme se starými záznamy, můžeme začít úplně od začátku. Naved' nás na oběžnou dráhu a zahaj důkladné pozorování. Nějak mě zase rozbolela hlava. Jdu si ještě na pár hodin lehnout. Proč já se nespecializoval na nějaké meditativnější založené civilizace..."

"Pak by tě k Službě ani nevzali," prohodil android. "U ní jsi jen díky tomu, že dobře jezdíš na koni a umíš

se ohánět mečem a kopím. Jinak bys od konkurzu vyletěl."

Mark vstal. "Nu dobrá. Máš pravdu jako vždycky. Takže si jdu lehnout. Vzbud' mě, až skončíš průzkum."

2

Když Mark vešel do pilotní kabiny podruhé, cítil se už podstatně líp.

"Proč jsi mě nevzbudil dřív?" vyčetl androidovi. "Prospal jsem skoro půl dne!"

"Musíš si pořádně odpočinout. Špatně snášíš psychickou indukci, to je všechno."

"No dobře. Spust'!"

"Na ostrovech se život v podstatě nezměnil. Je to primitivní populace, žijící ve feudalismu. K největším změnám došlo na hlavním kontinentu. Řada měst zmizela a počet obyvatelstva podstatně klesl. Kromě onoho většího sídla, co jsme pozorovali prve, existuje jen několik vesnic." Dotkl se prstem obrazovky.

"A tady je nějaká kovová konstrukce, ale detektory nic přesnějšího nezjistily."

Mark pokrčil rameny. "Třeba ložisko?"

"Snad."

"Jak se vmísíme mezi místní?"

"Vydával bych se za trosečníky. Budeme tvrdit, že jsme připluli tady z toho ostrova, který je od pevniny asi osm set kilometrů. Dostali jsme se do bouře, narazili na útes a tak dál."

"Dobrý nápad!" pochválil ho Mark. "A kdy se do toho dáme?"

"Za čtyři hodiny. Jen se podívej na ty mraky. K pevnině se zrovna žene bouře, do které se dostaneme. Jdeme se připravit."

Odebrali se do přechodové komory, kde se Mark převlékl do lněné haleny a roztřepených kalhot. Připnul si opasek a Ray mu na něj připevnil koženou pochvu s dlouhou dýkou. Nakonec se nazul do nízkých bot.

Vlezli si do přistávacího modulu, což byla plastická koule vybavená antigravitačním systémem, a Ray si sedl k řízení. "Připraven?" zeptal se.

Mark přikývl. Hned nato pocítil důvěrné známé trhnutí a spatřil černou, zamračenou oblohou.

Ray ukázal na obrazovku. "Jen se podívej tamhle na tu bárku. Podle mě dlouho nevydrží. Myslím, že nám každý uvěří."

Za pět minut už koule přelétala nad rozběsněným oceánem. Prudký vítr zvedal vlny do výše třiceti metrů.

"Doufám, že nechceš, abych se v tom vykoupal! To bych vyplaval jako mrtvola," poznamenal Mark.

"Neboj se," usmál se Ray. "Přistaneme hezky na břehu. Noc je tmavá a v téhle bouři se tam nikdo procházet nebude. Trochu se namočíme a hned půjdeme dál."

Přistáli na písčitém pobřeží. Mark si těžce vzdychl, otevřel dvířka a vyskočil.

"Ještě moment," řekl Ray. "Kontrola psychického a rádiového spojení."

Mark tedy zavřel oči a v mysli se soustředil na jednu půvabnou blondýnku, kterou musel kvůli této misi opustit, dřív než si přál.

"Bezva," odpověděl mu android telepaticky. "Krásný příjem. A teď něco tiše řekni."

"Do háje s těmi kontrolami," zabručel Mark a vibrace hlasivek se přenesla do vysílače implantovaného v hrtanu a z něj k Rayovi.

"V pořádku. Můžeme modul odeslat."

Když se modul vznesl a ztratil v mráčcích, Markovi se poněkud sevřelo srdce. Právě ztratili poslední pojitko se svou civilizací.

"Dávej pozor!" zařval android a chytil Marka za loket. Popadla je ohromná vlna a srazila je k zemi. Jen díky androidově síle je nestrhla do moře.

"Fuj," prskal Mark, "rychle se musíme někam schovat a počkat, až se rozední."

* * *

Do úsvitu vítr mraky z větší části rozehnal a zklidnil se v obyčejnou brízu. Mark s Rayem se natáhli na pláž. Naštěstí nemuseli dlouho čekat.

Objevil se muž s vědrem. Byl snědý, mohlo mu být kolem třiceti. Oči měl sklopené k zemi, sbíral zřejmě mušle vyplavené na břeh. Vtom si všiml dvou těl, rozběhl se k nim, přiklekl k Markovi a obrátil ho

naznak.

Mark pomalu otevřel oči a vydechl: "Kde to jsme?" Domorodec se na něj dost zmateně podíval. "Přece u Tyzy," odpověděl. "Kdo jste a odkud přicházíte?"

Mark mu neodpověděl, otočil se k Rayovi a zvolal: "Tak jsme to zvládli!" Pak se znovu podíval na zmateného "zachránce". "Promiňte. Připlouváme z ostrovů," ukázal neurčitě na moře, "a byli jsme na cestě několik neděl. Dneska v noci jsme se dostali do bouře, která nám servala plachty, zlámala stěžně a nakonec nás vyvrhla na tenhle břeh. Nevěřili jsme, že to přežijeme. Bohužel ostatní neměli takové štěstí jako my," dodal smutně.

Muž se na Marka dlouze zahleděl. "A nejste spíš živlové?"

"Nerozumím vám. Přicházíme zdaleka. Co jsou to živlové?"

Domorodec ještě chvíli váhal, pak se podíval na vědro, v němž se zmítaly desítky tvorů připomínajících kraby. "Vypadáte vyčerpaně. Pojd'te ke mně, ale potom se musíte ohlásit úřadům."

Mark okamžitě souhlasil. "Přesně o to jsem vás chtěl požádat. Ukážete nám pak, kam máme jít."

Jeho slova muže poněkud uklidnila. "Můžete chodit?" zeptal se.

"Doufám, že ano."

Za deset minut spatřili polorozpadlou stavbu a kolem ní několik hektarů obdělávané půdy.

"Před Velkým šilenstvím mívali moji předkové tvrz," vysvětlil jim muž. "Mně z ní zbylo tohle."

"A proč ji nevystavíte znovu?" zeptal se Mark. Domorodec na něj zděšeně pohlédl. "Patrně jste skutečně cizinci a z velké dálky, když nevíte, že Velká trojka zakazuje cokoli, co by mohlo sloužit válečným účelům."

Vešli do poměrně velké místnosti, kterou zvolna zametala služebná. Její obličej připomínal lasičku. "Riko, skoč nám pro paštiku, chléb a vino!"

Žena odběhla a jejich hostitel ukázal s úsměvem na židle. "Posad'te se přece. Byl jsem vaší přítomností tak překvapen, že jsem úplně zapomněl se představit. Jmenuji se Zimon."

"Já zase Mark."

Služebná se vrátila a prostírala.

"Tady je všechno tak podivné," pokračoval Mark. "Rád bych se od vás dozvěděl co nejvíc."

Zimon odpověděl až po chvíli. "Od nastolení Velkého pořádku žijeme v klidu a míru, a každý den se tak můžeme radovat ze života. Dřív vládlo Temno, nyní máme Světlo."

Zcela jasně odříkával oficiální verzi, ale nezněla z jeho úst přesvědčivě. Když služebná odešla, pokračoval tlumeným hlasem: "Než půjdete na úřady, musíte nutně znát naše dějiny, jinak uděláte nějakou chybu a skončíte ve vězení..." Trochu se ošil a dodal: "Vůbec nechápu, proč vám to povídám. Možná jste mi sympatičtí, možná ve vás vidím nějaké znamení osudu, nevím."

Mark mu položil ruku na předloktí. "Vím, že nám chcete upřímně pomoci, a jsem vám za to vděčný. Můžete počítat s mým přátelstvím, ať se stane cokoli."

3

"Ještě před takovými sty lety," vyprávěl Zimon, "vládl této zemi král. Naše společnost byla dost zkostrnatělá. Věřili jsme v jednoho Boha a měli početné kněžstvo. Všechno začalo jedním náboženským sporem. Následkem toho vznikla řada sekt a jedna sočila na druhou. Někteří šlechtici pod záminkou tohoto sporu povstali proti ústřední moci a prohlásili se za krále. Následovala krutá občanská a náboženská válka, v níž každý ve jménu božím a svého pána vraždil, raboval a páčil. Trvalo to padesát let a lidé už umírali hlady. Vláda žádná nebyla, lidé přestali věřit v Boha a obraceli se spíše k těm, kdo se jim snažili ulehčit v jejich trápení: K lékařům a lékárníkům. Kolem nich se začaly shromažďovat skupinky lidí vyčerpaných ustavičnými masakry. A protože obě tato zaměstnání byla organizována v komoře, a navíc se k nim připojil ještě cech stavitelů, netrvalo dlouho a převzala do svých rukou osud této země. Tak se zrodila Velká trojka řádů, složená z jednoho lékaře, z jednoho lékárníka a jednoho stavitele. Ti nám teď vládnou."

"Trojí rozhodování zpravidla k ničemu nevede," poznamenal Mark.

"Velké trojce už třicet let předsedá velmistr lékař Minac za pomoci mistra lékárníka. Říká se však, že mistr stavitel, jehož význam den ze dne narůstá, se s přísným Minakem snáší stále hůř."

Debatu přerušil příchod mladé ženy v prostém lněném rouchu splývajícím jí do půli lýtek, které nicméně neskrývalo půvab jejího těla. Půvabný obraz bohužel kazily zarudlé oči.

"Představuji vám svou ženu Zilu," řekl mechanicky Zimon a dodal: "Jak ti je, Zilo?"

Mladá žena zavzlykala a vrhla se manželovi kolem krku. "Byla to hrůza! Sténal celou noc a prosil mě, abych mu dala napít."

"Kdy se vrací mistr Urgon?"

"K polednímu. Říká, že jestli se jeho stav nezlepší, dá mu lotaf."

Zimon stiskl rty a pak řekl: "Takže už teď."

"Říkám si, jestli to tak nebude lepší. Zyc strašně trpí."

"Zyc je můj syn," vysvětloval Zimon pozemšťanům. "Minulý týden se zranil na levém stehně a přes veškeré snahy mistra Urgona se jeho stav zhoršuje."

"Můžeme se na něj podívat?" zeptal se Mark. "Můj přítel Raymond se v léčení tak trochu vyzná."

"To nejde," zavrtěl hlavou Zimon. "Pečovat o něj smí pouze Mistr Urgon. Porušíte-li toto pravidlo, hrozí vám přísný trest, i když jste cizinci."

"Jenom se na něj podíváme," naléhal Mark. "Zimone," zasáhla Zila, "buď tak hodný a dovol jim to."

Muž, ač nerad, kapituloval a zavedl je do světničky v patře. Zatažené závěsy propouštěly světla jen poskrovnu, na posteli v rohu místnosti ležel asi osmiletý chlapec. Byl vyhublý a pobledlý. Právě stehno mu deformoval otok, oči mu hořely horečkou, rty měl vyschlé, jazyk v pootevřených ústech celý zkomatělý.

Ray nad ním stál a vyšetřoval jej rentgenovými paprsky.

"Proč mu nedáte nic k pití?"

"Mistr Urgon to zakázal. Tvrdí, že přísná dieta oslabí infekci."

"A co je to ten lotaf?"

"Lék, která člověku uleví od všech bolestí a nemocí," řekl Zimon. "Ale když se s ním jednou začne, tělo jej potřebuje stále víc a během několika dní nebo několika měsíců nastává smrt."

Mark na okamžik zavřel oči a navázal s Rayem spojení. Co jsi zjistil?

"Hnisavý vřed v podkožní tkáni."

"Pomohla by antibiotika?"

"Povedou pouze k dočasnému zlepšení. Potřebuje drénovat."

Stone se otočil k Zimonovi a zeptal se: "Cožpak mistr Urgon nemá v úmyslu ten vřed naříznout?"

Zimon se jen zachvěl. "Asi jste zapomněli, že je přísně zakázáno vnořit skalpel do těla."

Mark se v duchu otrásl, příliš mu to připomínalo jednu kapitolu z dějin lidstva. "Ale mohlo by se stát, že se vřed otevře sám od sebe..."

"To odporuje oficiální medicíně, ale lékaři někdy přivřou oči a dělají, že o ničem nevědí."

Mark se otočil k mladé ženě. "Mohla byste přinést nějaké plátno nebo prostěradlo?"

Zila přikývla a odběhla z místnosti.

"Na něco jsem zapomněl," plácl se Mark do čela. "Řekněte prosím své ženě, že potřebujeme taky ručníky.."

Zimon váhal. "Rychle, prosím!"

Jakmile se za mužem zavřely dveře, Ray popadl hrníček, která stál na komodě, nabral do něj ze džbánu vodu a rozpustil v něm několik prášků, které vytáhl z dutiny ve svém pravém boku. Antibiotika, analgetika, povzbuzující koktejl s toniky a aktivátor zajizvení. Přiložil hmeček k rozpraskaným chlapcovým rtům a zvedl mu hlav.

Nemocný se lačně napil a zamumlal: "Děkuji..." Mark mu vzal hrníček z ruky, pečlivě jej vytřel a vrátil na místo. Ray přistoupil k nemocnému a namířil na stehno pravý ukazovák. Vyšlehl z něj tenounký laserový paprsek a prořízl kůži. Ihned se z ní vyřinulo množství páchnoucího hnisu. Android opatrně rozevřel okraje rány, aby všechen hnis vytekl, a potom laserem zastavil krvácení.

Právě skončil, když se dveře otevřely a manželé se vrátili s požadovanými věcmi.

"Otevřelo se to samo," usmíval se Mark.

Mladá žena vykřikla a vrhla se k synovi, který ji radostně objal. "Mami, mami, už mě to nebolí!" Zatímco se matka se synem líbali, Zimon zůstal stát a na čele se mu objevily starostlivé vrásky.

"Slibuji, že se váš syn uzdraví," řekl mu Mark. "Ale než přijde mistr Urgon, budete to tady muset dát trochu do pořádku. Vyměňte mu prostěradlo a ránu obvažte obyčejnou plenou."

Jeho slova je vrátila do reality. Nastala horečná činnost. Ray podržel chlapce v náruči, rodiče rychle přestlali postel a špinavé prostěradlo odhodili do kouta. Malého pacienta zabalili do čistého prostěradla. Chlapci se vracela do tváří barva. Nikdo si nevšiml pootevřených dveří, za nimiž se mihla služebná. O něco později opustila statek a utíkala po prašné cestě k městu.

Chlapec usnul a Zila zůstala u něj. Zimon s pozemšťany se vrátili do přízemí. Muž pohlédl na stoupající slunce a povzdychl si: "Třeba se mistr Urgon dnes zpozdí. Přiznám se vám, že z toho mám strach. Ale ať se stane cokoli, děkuji vám, že jste se pokusili Zyka zachránit. Myslím, že teď bude rozumné, když vyrazíme do města.

"Proč byste jezdil s námi?" podivil se Mark. "Řekněte nám jen, kudy máme jet."

Zimon pokrčil rameny. "Tak jako tak si mě povolají, pokud mě rovnou nezatkou. Bude tedy lepší, když pojedu dobrovolně. Budu mít aspoň polehčující okolnost, že jsem se přiznal sám."

"Počkejte aspoň na mistra Urgona. Pak nás doženete.

Do místnosti vtrhl hrozivě vypadající obr s šedivými vlasy. Pletence svalů na hrudi se mu chvěly.

"To je v pořádku," uklidňoval je Zimon. "To je Zwur, můj nejstarší sluha a přítel."

Obr se zděšeně na Zimona podíval a čelo měl zosené potem.

"Právě jsem viděl Urgona na cestě. Má s sebou kufřík s lotafem a je s ním dvacítko zbrojnošů. Pokud se takhle obtěžují, pak jediné kvůli zatýkání."

Zimon zbledl a zblekotal: "Jak se to mohli dozvědět tak rychle?"

Zwur udeřil pěstí do stolu. "To Rika!" zaburácel. "Zdálo se mi, že je to ona, kdo uhání po cestě. Udala vás mistru Urgonovi! Jestli mi padne do rukou, zakroutím jí krkem!"

Zimon vyhlédl oknem ven. Zdálky už bylo vidět skupinu jezdců. "Za čtvrt hodiny jsou tady," a obrátil se prudce k Markovi. "Zyc se skutečně uzdravil? Není to jen přechodné zlepšení?"

"Dávám vám své slovo, že za týden bude běhat jako dřív, pokud mu ovšem nedají ten váš lotaf."

Unavená Zimonova tvář se rozzářila úsměvem. "Nevím proč, ale já vám věřím. Zwure, zabal kluka do pokrývky a přines ho sem. Zila ať se vrátí taky. Utečete starou podzemní chodbou, co vede z bývalé hlavní věže do lesa. Půjдете pořádku na jih. Při troše štěstí narazíte na zbojníky. Několikrát jsem jejich vůdci Wixonovi poslal jídlo. Požádáte ho, aby vás vzal pod svou ochranu. Ale pospěš si!"

Obr kývl hlavou a hnál se do schodů.

"Jestli máte možnost utéct, proč toho taky nevyužijete?" podivil se Mark.

Zimon jen zavrtěl hlavou a ukázal na blížící se jezdce. "Musím je co nejdéle zdržet. Kdyby mě nenašli, prohledají celý dům a okolí. Stačí málo a objeví chodbu."

"Budiž. Ale máme-li předstírat, že se nic neděje, sedněme si ke stolu. Přiznám se, že jsem znovu dostal chuť na tu skvělou paštiku."

4

Pozemšťané stačili pozít jen pár soust, když se prudce rozlétly dveře a do nich vpadli dva zbrojnoši Velké trojky. Měli lesklou zbroj a na hlavě plochou přilbu, která jim chránila čelo a šíji. Ozbrojeni byli krátkým oštěpem a u boku se jim houpal meč.

Hned za nimi vešel mistr Urgon, snědý čtyřicátník, spíš menší a rozložitý. Oblečen byl v černém a nesl kufřík vykládaný vzácnými kameny. Lesklýma černýma a velice živýma očima přejel po místnosti a nakonec se zahleděl na Marka.

Zimon mu vyšel vstříc a ukláněl se až k zemi. "Mistře Urgone, jaká to pro mě čest!"

"Přinesl jsem lotaf pro tvého syna."

"Myslím, že ho už nepotřebuje. Díky vaší skvělé péči náš Zyc opět nabyl zdraví."

Lékař si dupl.

"Ale to nejde! Včera jsem dlouze o tomto případě debatoval s kolegy a všichni se shodli na tom, že lotaf je naprosto nezbytný. Proto si jej okamžitě vezme. Otázku těchto dvou mužů vyřešíme potom."

Zimon učinil ještě jeden pokus. "Synův zdravotní stav se zlepšil natolik, že si vyšel na procházku s matkou. Každou chvíli by se měli vrátit." Ze skříňky vytáhl váček se zlatáky a vysypal je na stůl. "Mám z

toho všeho takovou radost, že si přeji dát Trojce tento skromný dar a vás prosím, abyste jej převzal jeho jménem."

Urgonovi se chtivě zaleskly oči, ale po zlatě ani nesáhl. Otočil se k veliteli a nařídil: "Celý dům prohledat a přivést sem všechny, co najdete. Chci toho kluka vidět!"

Zbrojnoši se okamžitě rozběhli po domě, vyráželi dveře, rozbíjeli nábytek. Za čtvrt hodiny se velitel vrátil s nepořízenou. Ženu ani dítě nenašli.

"V kůlně jsme objevili tohle zakrvácené prostěradlo." Mistr Urgon zařval a ukázal prstem na pozemšťany. "Takže to byla pravda! Dovolili jste si vnořit skalpel do lidského těla! Tento zločin si zodpovíte před Velkou trojkou."

Marka to spíš pobavilo, než znepokojilo, a ozval se smířlivě: "Toho dítěte jsme se ani nedotkli. Vřed se otevřel sám od sebe."

"Tomu nevěřím. Včera tomu ještě nic nenasvědčovalo. Kdyby se měl uzdravit, vše by se muselo vstřebat. Chci jej okamžitě vidět. Kam se schoval?"

"Šel se jen trošku projít. Mějte strpení. Vzhledem k tomu, jak díky vaší léčbě zeslábl, určitě nedošel daleko," posmíval se Urgonovi Mark.

Urgon přistoupil k Markovi se zdviženou rukou, zřejmě se jej chystal uhodit. Ale když cizinec nehnul ani brvou a jen klidně čekal, zarazil se. Jasně si v jeho očích přečetl, že nemá před sebou člověka, který by přijal ránu a nebránil se. Otočil se tedy k veliteli. "Chopte se těchto mužů a spoutejte je!"

Zbrojnoši se hned vrhli na Raye a na Marka, kteří se však vůbec nebránili.

Když Markovi spoutali ruce řetězy, prohlásil silným hlasem: "Jménem krále, mého pána, protestuji proti tomu, jak jste urazili jeho vyslance!"

Jeho klidný tón a fakt, že se cizinci vůbec nebránili, velitele zbrojnošů poněkud zneklidnil. "Odkud jste?" zeptal se.

"Z ostrovů za oceánem. Pluli jsme celé týdny. Ve včerejší bouři naše loď ztroskotala a moře nás vyvrhlo na břeh. Tento nešťastný muž nás našel."

"V životě jsem neslyšel tak směšnou pohádku," namítl Urgon. "Jsou to živlové, které hlad vyhnal až sem!" Velitel si otřel zpocené čelo. "To je dost možné, ale ne zcela jisté. Nějak mě to zneklidňuje. Musím podat co nejrychlejší hlášení. A teď se hned vydáme na cestu."

Urgon protestoval. "Nemůžeme odjet od nemocného, který má přijmout lotaf! Nejdřív musíme najít to dítě! Jeho otec je někde určitě schovává!"

Velitel však zavrtěl hlavu. "Je mi líto, Místře. Můžeme se zítra vrátit, ale tohle musím ohlásit. Pro jistotu vezmeme s sebou i Zimona."

Urgon pochopil, že s velitelem stráže nic nepořídí, a podvolil se. "Hlídejte je dobře. I já podám hlášení."

* * *

Po dvouhodinovém pochodu došli pozemšťané do města, pokud se tak dalo říkat shluku bídých chatrčí natěsnaných kolem solidní budovy, obehnané vysokými zdmi. Kapitán jel před nimi na koni.

Skupina projela úzkou brankou. O několik okamžiků později se už tři mužové octli v podzemní cele s úzkým zamřížovaným okénkem u stropu. Nebylo tam ani lůžko, ani židle, a tak si sedli na vlhkou hliněnou podlahu, z níž se linul zápach plísně a výkalů.

Zimon se podíval k okénku, za nímž končil den. "Už jsou v bezpečí," vzdychl si. "Děkuji vám, že jste je zachránili."

"Co jsou to ti živlové, k nimž podle nich patříme a u nichž je podle vás vaše žena s dítětem v bezpečí?" zeptal se tiše Mark.

Zimon si dal s odpovědí načas. "Už několik let někteří lidé těžko snášejí tíživou vládu Trojky. Utekli do hlubokých lesů a přežívají v obtížných podmínkách. Trojka proti nim vyslala trestné výpravy, ale lesy jsou tak hluboké a veliké, že zbojníci, jak jim říkáme my, se v nich snadno schovají. Ani já nevím, kde přesně jsou. Občas se menší skupinky z hladu vypraví do obdělávaných oblastí, aby si sehnaly trochu potravy. Je to velice nebezpečné, protože při žních vláda velice přísně střeží všechny východy z lesa. Tak jsem se setkal s Wixonem, který se na útěku před Trojkou schoval v troskách naší tvrze. Tenkrát jsem mu zachránil život. Doufám, že tento dluh splatí Zykovi."

Do hovoru se vmísil Ray. "Zřejmě nám k jídlu nic nepřinesou, proto navrhuji, abychom se na pár hodin

prospali. Musíme načerpat síly."

Lehli si na podlahu a zavřeli oči.

"Naše mise nezačíná nejlíp," ozval se hned Ray. "Jestli budeme hnit v téhle díře, pak úkol nikdy nesplníme. Chceš utéct hned?"

"Nic nás nehoní. Počkáme aspoň do zítřka."

5

Velmistr Minac byl vysoké postavy, měl kostnatý obličej a orlí nos. Nad očima, hluboko zapadlými do důlků, se mu klenulo husté obočí. Posadil se do vysokého křesla. Po pravici měl velmistra lékárníka, drobného, kulatoučkého mužika s lysou hlavou, kterou se snažil zakrýt parukou. Z druhé strany byl velmistr stavitel, statný muž s hranatým obličejem.

Minac klidným hlasem začal: "Dnes budeme soudit vážný přečin, k němuž došlo včera. Ráno jsem vám poslal opisy výsledku svědků. Teď už nám zbývá pouze vyslechnout viníky." Obrátil se ke kapitánovi stráže, který stál vzadu u dveří, a nařídil mu: "Přiveďte obviněné i žalobce mistra Urgona."

Oba pozemšťany a Zimona vstrčili do síně. Když se zastavili v patřičné vzdálenosti od velmistrů, obstoupilo je několik zbrojnošů. Mistr Urgon, stále v černém, měl právo na křeslo po pravici velmistrů. Minac se podíval na Marka. "Jste obviněni z vážného porušení našich zákonů. Ale v rámci spravedlnosti jsme ochotni vás vyslechnout."

Pozemšťan vypadal unaveně a byl zarostlý. Ray mu ráno naštěstí dal výživnou tabletu, která zmírnila bolest žaludku, protože celý den nic nejedl. Mnohem hůř na tom byl Zimon. Ten však předstíral, že je v naprostém pořádku.

"Pokud jsme nějak pochybili," začal Mark, "pak jediné z nevědomosti. Jsme cizinci, tudíž neznáme vaše obyčeje."

Velmistr stavitel namítl: "Tvrdíte sice, že pocházíte z dalekých krajů, ale nemůžete to však dokázat."

"Ale jak bychom mohli? Loď se nám potopila a zachránili jsme se jen zázrakem."

"Nato, že jste cizinci, mluvíte až příliš dobře naší řečí, i když občas používáte zastaralé obraty."

"Náš lid byl více než sto let bez styku s vaším," namítl Mark s vážnou tváří.

"Nu, nechme toho," zasáhl Minac suše. "Já si myslím, že jste protispolečenský živel a že bouře vyvrhla vaši bárku na břeh, když jste byli na lovu. Pak jste si vymyslel tuhle báchorku a domníváte se, že si tak zachráníte život."

"Jsme cizinci," protestoval Mark.

"To není možné," přerušil ho velmistr kategoricky.

"Jeden z mých žáků ve svém skvělém spise dokázal, že člověk nemůže přežít několik dní na vodě. Šťávy těla by se zmítáním ve vlnách smísily, což by nevyhnutelně vedlo k úmrtí."

"V tom případě jsou naše těla jiná," podotkl Mark. "U nás jsme zvykli plavit se po moři už od mládí."

Minac jako by jej neslyšel. "Ať je to jakkoli," pokračoval medovým hlasem, je to jen podružná věc. Stejně musíte dodržovat naše základní zákony. Ale vy jste porušil hned ten nejdůležitější. Vnořil jste skalpel do lidského těla!"

Mark se nenávisťně podíval na Urgona a řekl: "Ti, co vám to řekli, lhali. Nikdy jsme nepoužili ani dýku, ani nůž, ani skalpel."

"Byla nalezena zakrvácená prostěradla," pokračoval mírným hlasem Minac. "Abychom vám uvěřili, potřebovali bychom vidět ono dítě. Jenže ani dítě, ani matka se domů už nevrátily. Na důkaz dobré vůle zařídíte, aby nám to dítě ukázali."

Tu se ozval Zimon: "Ne, dostal by lotaf!"

"Jestliže mistr Urgon tak rozhodl," napomenul ho velmistr zvýšeným hlasem, "pak to jistě bylo jediné možné a nejlepší řešení."

"Nechápu, oč se hádáte," pokusil se zasáhnout Mark. "Cožpak není nejdůležitější dítě uzdravit?"

Minac úlisně odpověděl: "Naším posláním je blaho bližních, musíme dbát na to, aby netrpěli. Rovněž musíme respektovat regule našeho společenství." Zvýšil hlas. "Myslím si, že jste zneužil důvěřivosti nešťastného otce a že jste se uchýlil k ďábelským metodám, které dítě zabily. Tělo jste pak ukryl. Možná jste zabili i matku."

"To je směšné," zabručel Mark.

"Pak nám tedy řekněte, kde je najdeme," opáčil Minac. Když mu nikdo neodpovídal, prohlásil:

"Obvinění byli vyslechnuti." Naklonil se k lékárníkovi, který potřásl hlavou, a potom ke staviteli.

"Doly?"

"Jedna skupina odešla včera. Na několik týdnů jsou plné stavy."

"Lotafová pole?"

"Tam je lidí dost. Lepší budou galeje. Veloadmirál si mi včera stěžoval, že na jedné lodi nemá dost veslařů. Minac na okamžik zavřel oči, aby nedal najevo vztek. Velmistř stavitel si začíná dovolovat už příliš. Naštěstí ho ještě může kontrolovat, protože to on mu dodává léky, které potřebuje. Nebylo by špatné zbavit se ještě lékárníka, ten je však jediný, kdo dovede připravit lotaf. A tak už třicet let je nucen dělit se o moc se dvěma soky..."

"Soud tedy rozhodne," řekl sladce. "Za tyto zločiny byste si zasloužili trest smrti. Ale vedení snahou zachovat jakýkoli život, i ten sebenehodnější, rozhodli jsme se projevit co největší shovívavost a dobrotivost. A proto vás všechny tři odsuzuji na pouhých dvacet let galejí." A rychle dodal: "Zimonovy statky se samozřejmě zabavují a bude jimi odškodněn mistr Urgon. On pak dá sto zlatých služebné Rice jako odměnu za její snahu posloužit vládě. Strážce, odved'te odsouzené!"

Při vyslovení rozsudku se Urgon radostně ušklíbl, ale současně ho začala trápit představa, že té holce musí vyplatit sto zlatých, a už přemýšlel, jak by na ní ušetřil.

Odsouzence neodvedli do cely, ale vyvedli je rovnou z města. Po dvou kilometrech došli k něčemu, co se dalo s dobrou válí nazvat přístavem. Na vodě se tam pohupovaly tři lodě. Dlouhé byly asi dvacet metrů a kryté byly pouze na přídí a na zádi. Ježila se z nich dlouhá vesla.

"Pěkně primitivní technika," prohodil Ray.

Strážce je odvedly k špinavé chatrči, u níž stál urostlý chlap. Mohutnou hrud' mu obepínal kabátec z černé kůže, u širokého opasku mu visel krátký meč a za ním devíticásá kočka.

"Jen tři?" zavrčel nespokojeně.

Velitel strážce pokrčil rameny. "Ať tedy dělají dýl, kapitáne."

Obr se rozesmál a ukázal dvě řady bělostných zubů. "Vlezte dovnitř," nařídil vězňům.

V chatrči byla primitivní kovárna. Hned k nim přiskočili dva muži a nasadili jim na zápěstí a kotníky železné kruhy.

Potom odsouzenci nastoupili do člunu. Obr ukázal na vesla. "A hezky zaberte, mládenci, ať se pocvičíte," rozesmál se a nastoupil ještě s jedním dozorcem také.

Za chvíli doveslovali k nejbližší galéře. Jakmile k ní přirazili, jeden lodník jim hodil lano, aby mohli vylézt na palubu.

"Dejte je k jednomu veslu," nařídil obr.

Když sestupovali po několika dřevěných schůdkách,

Markovi se udělalo špatně od žaludku. Každé hrubě otesané veslo obsluhovali tři mužové a na každém boku bylo dvanáct vesel. Muži seděli na úzké lavičce. Všichni byli vyhublí, samá rána a vřed. Jako by byli v polospánku. Hlavu měli položenou na ruce opřené o veslo.

Paluba nebyla krytá, přesto však děsivě zapáchala. Lodník ukázal na prázdnou lavici vzadu na pravoboku. Mark lehce odstrčil Zimona, aby si Ray mohl sednout k vnější straně.

Další lodník jim hned kruhy protáhl řetěz, který přibil kladivem k úchytce na dně lodi.

"A je to! Od této chvíle jste spojeni s osudem lodi," posmíval se jim.

Mark se naposled rozhlédl a kapitán zařval: "Zbývají ještě tři hodiny do setmění. Trochu se pocvičíme, protože zítra nás admirál vyšle na výpravu. Vzbud'te ty psy!"

Dva dozorcí se rozběhli mezi galejníky a štědře rozdávali rány bičem. Galéra se zvolna rozjela v pomalém rytmu bubnu.

Zimona překvapilo, jak lehce se mu zabírá, a Mark mu zašeptal: "Hlavně to neříkejte nahlas a předstírejte, že se dřete. Můj přítel Ray je silný a odvesluje to za nás."

Když ujeli asi dva kilometry podél pobřeží, dal kapitán příkaz k návratu.

Zakotvili a Mark si vydechl úlevou. Předstírat námahu ho už unavovalo a divil se, jak ostatní vězňové mohou tu dřinu vydržet.

O něco později jim dali najíst. Každý dostal krajíc černého chleba a natěračku jakési lepkavé polévky. Ray jedl jako ostatní. Měl totiž v sobě dutinu, v níž se potrava rychle spálila, a ona nepatrná energie sloužila k dobíjení atomové baterie. Svůj krajíc přistrčil Markovi. "Dej to Zimonovi, ty si vezmeš tabletku."

Nešťastný rolník otupěle snědl přiděl navíc. V tu chvíli na lodi zavládl rozruch. Mezi galejníky sestupoval kapitán s podobným kufříkem, jaký měl mistr Urgan. Galejníci se zvedali a natahovali prosebně ruce. Kapitán jednomu po druhém podával hnědou kuličku, kterou si hned strčili do úst. Když došel k lavici pozemšťanů, řekl: "Vám nic. Ještě si to nezasloužíte."

"Škoda," vysílal Mark Rayovi. "Byl bych rád, kdybys to analyzoval."

Ostatní galejníci jako by zapomněli na všechny strasti. Spali klidně, chvílemi se dokonce usmívali, zřejmě se jim zdály sladké sny.

Markovi se nesesedlo pohodlně a dlouho nemohl usnout.

6

Ještě ani nezačalo svítat a už je vzbudily rány bičem. Ray naštěstí podstrčil Markovi další vitamínovou tabletu. Rychle jim dali najíst, bylo to stejně nechutné jako večer. Přistoupilo dvanáct zbrojnošů. Dva se odebrali na příď a zvedli poklop, pod nímž se ukázalo malé dělo, které hned nabili.

Vycvičený Rayův sluch zachytl rozhovor mezi velitelem zbrojnošů a kapitánem galéry.

"Bez meškání vy plujeme. Chci být na místě ještě před východem slunce. Jsem přesvědčen, že živlové vyraží na lov za úsvitu. Při troše štěstí se nám je podaří překvapit."

"Proč nejsou lodníci ozbrojeni?" zeptal se Mark Zimona.

Zimon se na něj udiveně podíval. "Pouze zbrojnoši a někteří z vyšších důstojníků smějí mít zbraně a mohou se s nimi učit zacházet. To byl první dekret Velké trojky po Velkém šílenství."

"Zámysl jistě chvályhodný," uznal Mark, ale hned si uvědomil, jak na všech planetách platí, že cesta do pekel bývá dlážděna dobrými úmysly.

Slunce stoupalo nad podivuhodně klidný oceán. "Plachta na obzoru!" zařval kapitán. A skutečně. Ukázal se asi desetimetrový člun s krátkým stěžněm. "Jsou nám vydáni na milost a nemilost! Vítr je žene k nám! Přijďte!"

Bubeník zrychlil tempo a na záda galejníků se snesly rány karabáčem.

"Ten člun je ještě tak primitivní, že může plout jedine s větrem v zádech," poznamenal Ray.

Lodě se k sobě pomalu a neúprosně blížily. Zbrojnoši se už shromáždili na přídi, někteří měli připraveny háky.

Důstojník uchopil lunt a přistoupil k dělu. Ozval se výbuch a vyvalilo se množství kouře. Bárka však byla ještě příliš daleko a koule dopadla pár metrů před ní. Zbojníci však byli rovněž vyzbrojeni, protože jako ozvěna se ozvala druhá rána a koule zvedla vlnu na pravoboku.

Mark se okamžitě rozhodl.

"Rayi, už mám toho galejnického života dost. Při příštím výstřelu nám přeřízni řetězy a vypal pořádnou díru do dna. Jakmile se galéra začne potápět, uplaveme a pokusíme se dostat na tu bárku. Je to jediná možnost úniku, při níž nevzbudíme příliš velkou pozornost."

"Dobře, ale pro jistotu ti pouta přeřízni rovnou. Dej mi vědět, až uvidíš stoupat z kanonu dým."

Ray dál vesloval a zároveň se dal do práce pro Marka. Zbrojnoši zatím znovu nabili dělo. Namířili tentokrát příliš vysoko a zasáhli plachtu. Bárka se zastavila.

"Pozor, Rayi. Teď budou střílet oni."

Malá koule lehce zavadila o galéru a zmizela v moři. Ray prorazil už díru ve dně a do lodi se vevalila voda. Ozvaly se výkřiky hrůzy.

Mark se rychle vymanil z řetězů a popadl Zimona za ruku. "Rychle, utečeme!"

Ray postupoval uličkou mezi veslaři, ale srazil se s kapitánem, který se šel podívat na způsobené škody. Kapitán tasil kord a androida udeřil. Ray úder zarazil s elektronickou přesností levou rukou a pravicí kapitána omráčil. Sebral mu kord a hodil jej Markovi.

"Zesil si pole. Teď tě nikdo nesmí omráčit. V tomhle zmatku by mi nějaký čas trvalo, než bych tě našel."

Měl pravdu, protože zmatek už nemohl být větší. Galejníci zjistili, že řetěz, který je spojoval, je volný, a s

řevem vstali. Nepomýšleli na útěk ani na vzpouru. Hrnuli se ke kapitánově kabině na přídi, kde byly uloženy zásoby lotafu. Několik zbrojnošů nepochopilo, oč jde, a pustilo se do nich meči. Galejníci zborení krví klesali k zemi. Ostatní se však valili s řevem přes své mrtvé a zraněné druhy.

Ray postupoval pomalu kupředu, až se dostal na můstek a na čerstvý vzduch. Dva dozorcí se mu postavili do cesty, ale jedním máchnutím je odhodil. Učinil tak takovou silou, že doslova odletěli, přeletěli palubu a přistáli ve vodě. Tíha zbroje je okamžitě stáhla pod hladinu.

Ray s Markem a Zimonem v zádech se konečně dostali na můstek, kde se několik zbrojnošů snažilo nabít dělo. Důstojník zaryčel a vrhl se na Marka s napřaženým kordem. Mark mu odpověděl švihnutím a rozt'al mu hrdlo.

"Pospěš si, galéra se každou chvíli potopí," křikl na něj Ray.

Zimon váhal, a tak ho Mark popadl za ruku a vrhl se s ním do vody.

Když se vynořil, spatřil Zimona, jak se zoufale plácá a křičí hrůzou. "Neumím plavat! Neu..." Zbytek věty spláchla vlna.

Mark po Zimonovi sáhl, podržel mu hlavu nad vodou a zavolal na Raye: "Podrž ho!"

Bárka byla od nich necelých dvacet metrů. Brzy k ní doplávali a vyšplhali se na palubu, kde se setkali s podezíravými pohledy. Vousatý kapitán se k nim blížil s kordem v ruce.

Zimon se už vzpamatoval z nedobrovolné lázně a vykřikl: "Wixone, ty mě nepoznáváš?"

Vousáč se rozzářil úsměvem. "Zimone! Co tady děláš? Tvá paní a syn k nám dorazili včera a vyprávěli mi, co se stalo." Podíval se na Marka a Raye. "To jsou ti dva cizinci, kteří překročili zákaz Trojky a uzdravili ti syna?"

"Přesně tak! Zatkli nás a odsoudili na galeje. Dneska jsme prvně vypluli na moře."

Wixon podal Markovi ruku. "Nepřátelé Trojky jsou mými přáteli. Jenom nechápu, jak se vám podařilo utéct."

"Váš druhý výstřel zasáhl galéru," vysvětloval klidně Mark, "a šťastnou náhodou urazil spojku, která držela společný řetěz. Zároveň prorazil dno. Proto se nám podařilo utéct."

"A já bych skoro přísahal, že jsme střelili příliš vysoko...", divil se kapitán.

"Kdepak," přesvědčoval ho Mark s úsměvem, "trefili jste se velice dobře."

"To tam probíhá vzpoura?" zeptal se Wixon s pohledem upřeným na galéru.

"Strážte se nám pokusily zahradit cestu. Musel jsem kapitána podříznout," vysvětloval Mark a poklepal si na kord, který měl za opaskem. Zahleděl se na zvolna se potápějící galéru. "Proč se nepokusíte někoho z těch nešťastníků zachránit?"

Wixon potřásl hlavou. "To nemá smysl. Jsou závislí na lotafu. Bez něj by stejně brzy umřeli nebo by nás za něj zradili."

"Ale my ho ještě nedostali," ohradil se Zimon, "protože jsme na galejích teprve od včerejška."

"S tím počítám, a proto vás беру na loď," usmál se kapitán.

Galéra zmizela pod hladinou a křik utichl. Několik mužů se pokoušelo opravit ráhno, aby mohli vytáhnout plachtu.

"Nemáte na palubě kováře, aby nám sundal náramky?" zeptal se Mark Wixona.

Kapitán se rozesmál a zavolal na jednoho námořníka: "Hej, Píte, přines na to něco!"

Muž se hned vrátil se špalkem, sekáčkem a pořádnou palicí. Při první ráně palice odskočila a udeřila Zimona do lýtky, až zařval bolestí. Okov neměl ani škrábnutí.

"Je to nějaké moc dobré železo," zabručel námořník. "Tohle se mi nepodaří. Asi to bude chtít na břehu našeho kováře. Možná je bude muset nahřát..."

"Můj přítel Ray taky umí dělat se železem," navrhl honem Mark. "Co kdyby to zkusil?"

Pit mu s nevěřicným a trochu pohrdavým úsměvem podal nástroje. Ray si sekáček a palici dlouze prohlížel, nastavil ostří na okov a jednou udeřil. Nikdo si nevšiml tenkého laserového paprsku. Za chvíli byli všichni volní.

Mark chtěl odhodit zbytky okovů přes palubu, ale Wixon mu v tom zabránil. "Železo je příliš vzácné a náš kovář zužitkuje všechno, co najde."

Mark ukázal na moře a zeptal se: "Tak proč nevylovíte z toho vraku všechno, co by se vám hodilo?"

Kapitán na něj vytřeštil oči.

"Jsme kousek od břehu a jistě zde není příliš hluboko," pokračoval Mark.

"Pár sáhů, nebo sto, to už je jedno. Nikdo se tam neodváží. Nejsme přece ryby!"

Mark kývl hlavou a Ray mu vysílačkou sděloval: "Galéra je hluboko šest metrů padesát."

"U nás," řekl pozemšťan, "jsme považováni za velice slušné plavce. Když se potopíme, můžeme přece jen něco zachránit. I kdyby to bylo jen pár mečů. Vaším lidem se jistě budou hodit."

"To by bylo úžasné!" zvolal vousáč. "A myslíte, že byste to dokázali?"

"To se uvidí, až to zkusíme," usmál se Mark.

Vrhl se do vody a za ním Ray. Brzy vrak našli a naskytl se jim hrůzný pohled na desítky mrtvých těl spoutaných řetězí.

Mark rychle doplaval ke kapitánově kabině, kde našel, co ve skutečnosti hledal. Ukázal na truhličku s lotafem. Vezmi z toho vzorek.

Ray násilím otevřel truhlu a strčil si do úst několik kuliček. Mark už musel vyplavat, aby se nadechl.

Zavolal na Wixona, který se s ustrašeným výrazem nakláněl přes zábradlí: "Hod'te nám lano!"

Asi hodinu usilovně pracovali. Většinu práce vykonal přirozeně Ray, ale na lodi to nezpozorovali. Když konečně vylezli na palubu, Wixon zářil radostí, protože se jim podařilo vytáhnout dělo, dva sudy střelného prachu, koule, meče, nože, píky a krunýře.

"Ten lov byl mnohem úspěšnější, než kdybychom při vezli ryby. Bohužel se však musíte spokojit jen se skrovným jídlem, protože máme velice ubohé zásoby."

"Rozhodně to nemůže být horší než na galejích," rozesmál se Mark. "A navíc to bude mít úžasnou chuť svobody."

Wigon mu položil ruku na rameno. "Líbíte se mi, cizince. Mám pocit, že váš příchod přinese do naší společnosti velké změny."

Podařilo se jim znovu vytáhnout plachtu a bárka zvolna zamířila ke břehu. Wixon ji vedl do malé zátoky, kde ji muži vyložili a zamaskovali větvemi.

"Galéry často plují při pobřeží," vysvětloval kapitán. "Nesmíme se prozradit."

Potom se zástup mužů vydal s nákladem do lesa. Když si Ray všiml, že jeden z nich zavrával pod váhou děla, odebral mu je a dal si je klidně na rameno.

Asi po hodině namáhavého pochodu se dostali na mýtinu, na níž stálo asi třicet chatrčí spletených z větví. K příchodům se hned seběhly ženy a děti.

"Není jich ani stovka včetně žen a dětí," hlásil hbitě Ray.

V té chvíli dokulhal k Zimonovi chlapec s ovázaným stehnem a volal: "Tati! Tati!"

Zimon ho vzal do náruče a v jeho tváři bylo znát dojetí, ale to už k němu přiběhla Zila a vrhla se mu kolem krku.

O něco později se Zimon obrátil k Markovi a zabručel: "Za tuhle chvíli štěstí jsem vám, příteli, nesmírně vděčný. Patří vám můj život."

Ženy se pustily do přípravy těch několika ryb, které výprava ulovila, než se setkala s galérou.

Wixon přistoupil k Markovi. "Na tuto noc vás zvou do své chaty. Zítra vám postavíme vlastní."

"Když nám půjčíte sekeru, uděláme si svou ještě dnes."

Po jídle se pozemšťané dali do práce. Sekeru ve skutečnosti vůbec nepotřebovali, protože Ray přetínal větve mnohem rychleji laserem. Když si připravili materiál, postavili si za pomoci několika dalších zbojníků chatu podobnou ostatním.

7

Večer seděli všichni u ohně. Wixon se tvářil utrápeně, a když se ho Mark zeptal, co mu je, vzdychl si.

"Poprvé se nám podařilo porazit Trojku a přemýšlím, jak bude reagovat."

Mark nedokázal skrýt údiv. "Zimon mi říkal, že vaše skupina existuje už několik let."

"To souhlasí, ale ještě jsme ve skutečnosti nebojovali. Krademe na polích a Velká trojka proti nám vysílá trestné výpravy. Takže naší jedinou obranou je útek. A s čím bychom se taky mohli bit? Do věrejška jsme měli v táboře jen sedm mečů, se kterými navíc neumíme ani kloudně zacházet. Šerm a veškeré bojové sporty patří mezi tajná umění vyhrazená pouze pochopům Trojky."

"V tomhle směru vám můžu pomoci. Hned zítra začneme s výcvikem. Nedělejte si však iluze. Aby se z

vás stali dobří šermíři, potřebovali byste léta cviku. Ale ukážu vám nějaké ty výpady a obrany."

"To by bylo skvělé!" nadchl se Wixon. "Třeba to do mých mužů vlije aspoň trochu bojového ducha."

Mark se na chvíli zamyslel. "Mohl byste mi ještě vyprávět o té podařené Trojce?"

Wixon pokrčil rameny. "Zimon vám už asi řekl, za jakých okolností po Velkém šílenství vznikla a velmistr skutečně odvedl po té krvavé anarchii kus práce. Byl to skvělý muž, který myslel pouze na veřejné blaho. Časem se však všechno zvrátilo. Ti, kteří pracují dobře a hodně, nemívají zpravidla chuť ani čas obětovat své volno zájmům společnosti. A tak se průměrní a ctižádostiví postupně propracovali k moci. K nim patří i Minac. Obětoval vše, jen aby uhasil svou žízeň po moci. Znal všechna kolečka, snažil se tak, že velmistr ho před smrtí jmenoval svým nástupcem. To bylo před třiceti lety. Potom Minac ukázal svou pravou tvář a nastolil tvrdý režim."

"A kolik je tomu velmistroví?" podivil se Mark Stone. "Jistě se k funkci nedostal jako nezletilý a musel se narodit v období Velkého šílenství, ne?"

"Nevím," pokrčil rameny Wixon, "ale určitě mu bude přes sedmdesát."

"To je zvláštní," ozval se telepaticky Ray. "Analyzoval jsem jej při té parodii na soud a nezjistil jsem žádné příznaky biologického stárnutí. Podle mé mu nemůže být víc než čtyřicet."

"Jak jste svou lodí mohli překonat takovou vzdálenost?" vyptával se Wixon. "Větry přece nevanuly ustavičně na naši pevninu. A jak jste navigovali v noci?"

Mark se rychle zamyslel, protože odpovědi nesměl porušit zákon o nevměšování. "Držet správný směr je snadné. Ve dne máme přece slunce a v noci hvězdy."

"Ale ty putují po obloze!"

"Ne všechny: Když je budete sledovat pozorněji, zjistíte, že některé zůstávají na místě."

"Před Velkým šílenstvím prý bývaly hvězdné mapy a říká se, že naši předkové se podle nich dokázali orientovat. Tyhle znalosti se však bohužel ztratily."

"Pomůžu vám je obnovit," slíbil Mark. "A pokud jde o plavbu, používáme velkou trojúhelníkovou plachtu, která částečně umožňuje plout proti větru."

Kapitán se vyptával na spoustu podrobností, ale Mark se omezil pouze na obecné odpovědi.

"A dokázal byste takovou loď postavit?"

"Pozor, tohle nemám v paměti," varoval Marka Ray.

"Vím," odpověděl Mark, "ale máš v ní všechny typy historických lodí, už kvůli identifikaci. To by nám mohlo stačit." Obrátil se na Wixona a pokračoval: "Možné to je, ale znamená to nesmírnou práci."

"My to zvládneme! Kdybychom se mohli zdržovat na širém moři, daleko z dosahu galér, mohli bychom si v klidu nalovit ryby."

Mark si všiml, jak jsou všichni bledí a vyhublí. "Čím se vlastně živíte?"

"Shánění obživy nám zabere nejvíce času. Vždycky celá jedna skupina se zabývá lovem, klade pasti, loví lukem, ale ten daleko nedostřelí. Co naplat," vzdychl si Wixon a vstal. "Je čas si jít lehnout. Zítřka budeme pokračovat."

V chatě se ještě Mark Raye zeptal: "Nahrál jsi všechno?"

"Že se ptáš! Náramně se vydařila především galéra." Bylo všeobecně známo, že Služba pro dohled nad primitivními planetami si přilepšovala prodejem záznamů z misí nejrůznějším televizním společnostem:

"Stejně si myslím," pokračoval Ray, "že bychom se mohli vrátit na loď. Na závěrečném hlášení se už nic nezmění: Primitivní civilizace ve stadiu úpadku. Kontrola za padesát let."

"Máš pravdu, jenže já mám pocit, že jsme ještě všechno nepochopili. Musíme využít těch dvou neděl, které nám generál Khov dává."

Androida to příliš nepřesvědčilo. Vypnul nahrávací zařízení a zabručel: "Prostě tě štve, že se o tebe ještě nezajímala žádná místní dámička, co?"

"Už jsi zjistil, co je ten lotaf?" zeptal se Mark.

"Pracuje se na tom. Je to směs složitých substancí. Až se k něčemu dostanu, dám ti vědět."

Mark si vzdychl a natáhl se na lůžko z listí a větví. Bylo každopádně pohodlnější než lavice na galéře, ale s relaxačním lůžkem v kabině se srovnávat nemohlo.

K snídani jim Wixon nabídl kus antilopího masa a hned se zeptal, jestli by jejich bárku nemohli přebudovat na něco rychlejšího.

Mark se tímto problémem zaobíral i část noci, takže mohl rovnou odpovědět: "Možné to je, ale musíme ji nejdřív vytáhnout na břeh."

"Vyrazíme, jakmile nám řeknete."

Na břehu oceánu je hlídka varovala, že pobřeží střeží od východu slunce tři galéry.

"Velkoadmirálovi se patrně nelíbí ztráta jedné lodi a hledá nějaké stopy boje," usmál se Wixon. Podíval se na oblohu a na kupící se mračna a dodal: "Moře se rozbouří a budou se muset schovat. Zatím půjdeme na lov. Viděl jsem antilopí stopy."

"Jak je lovíte?" zajímal se Mark.

"Natahujeme mezi stromy sítě z lián a zaháníme je do nich. Dávejte si však na ně pozor, mají ostré rohy, a když se dostanou do úzkých, bez váhání zaútočí."

Zatímco dva lovci natahovali síť, ostatní vytvořili v lese velký půlkruh. Po půlhodině cesty Wixon přidělil Markovi a Rayovi místo.

"Zůstaňte tady. Až mě uslyšíte křičet, vyrazíte přímo za nosem a budete dělat co největší hluk. Všichni budeme postupovat k sítím."

Když se lovci vzdálili, Mark řekl Rayovi: "Vyleť nad les a dej si pozor, ať tě nevidí."

Android poslechl a ztratil se nad stromy.

"Vidím deset zvířat, jdou tvým směrem," hlásil za chvíli. V té chvíli Wixon vykřikl a Mark vyrazil kupředu. "Ať se stočí k sítím!"

Stádo vedl mohutný samec. Z androidova čela vyšlehl paprsek, samec dostal slabý elektrický úder, trhl sebou a zastavil se. Druhá rána ho donutila obrátit se a uhánět pryč. Stádo se vrhlo za ním.

Ray musel jejich směr dvakrát zkorigovat. Potom se schoval do větví a čekal, až kolem projde Mark.

Když se dostali k sítím, spatřili na zemi čtyři antilopy.

"To je neuvěřitelné!" jásal Wixon "Přinesli jste nám štěstí! Nechám tady čtyři muže, aby se o ně postarali, a my se vrátíme k lodi."

Oceán zešedl a vlny měly krajky z pěny. Hlídka jim ohlásila, že galéry už zmizely.

Muži porazili pár stromů, kulatinu položili na břeh a vytahovali po ní bárku. Byla těžká, ale práce jim šla od ruky, zvláště když Ray zapojil svou nadlidskou sílu.

Za hodinu už byla loď ukrytá v lese. Izow, který kdysi býval tesařem, pozorně naslouchal Markově instruktaži. "Nejdřív musíme zhotovit kýl, který bude loď stabilizovat. Potom vztyčíme stěžeň, vyšší než je tenhle. K němu přiděláme ráhno. Nakonec uděláme krytou palubu, abyste nenabírali vodu při každé vyšší vlně."

Lekce trvala dobré dvě hodiny a Mark kreslil do písku, jak má loď vypadat. Wixon a Izow měli množství dotazů a Mark se musel spoléhat na Rayovy paměťové krystaly.

"Což o to, udělat by to šlo," zabručel nakonec tesař. "Ale chce to spoustu dřeva. Ženské můžou utkat plachty z lián. A některé stromy pouštějí hustou šťávu, kterou loď utěsníme..." Vstal. "Nebudeme marnit čas. Zůstanu tady a dám se do díla. Wixone, budu chtít takových dvacet mužů."

"Samozřejmě. Na lov naženu kluky."

Tesař se podíval na slunce, které bylo ještě vysoko na obloze. "Nejdřív porazíme ještě pár stromů."

"Ukažte nám, které potřebujete," nabídl se hned Mark. "Jsme s Rayem výteční dřevorubci."

Když se schylovalo k večeri, Izow s úžasem hleděl na hromadu klád u staveniště. "Jestli tam u vás pracují všichni jako vy, pak musíte být zatraceně bohatá země."

Po večeri, k níž spořádali celou antilopu, si Mark všiml dívky, které se držela stále v ústraní. Byla sice možná až příliš hubená, ale měla zajímavý obličej s velkýma smutnýma očima. Ukázal na ni hlavou a zeptal se Wixona, co je zač.

"Jmenuje se Mima," odpověděl kapitán. "Přišla k nám před půl rokem. Našli jsme ji při lovu skoro mrtvou hladu. Tátu jí Trojka poslala na deset let do dolů a ona měla jít do tábora na převýchovu."

"Co to je?"

"Ani nevím. Zřídili je tak před deseti lety. Vím o dvaceti dívkách, které do nich byly odsouzeny, a žádná se už nevrátila."

Mark k dívce přistoupil a ta hned vyskočila. Podal jí kus masa a usmál se na ni.

"Jezte, potřebujete to."

Váhavě si od něj maso vzala.

"Nechcete mi vyprávět svůj příběh?"

"Proč se vrtat v minulosti?" vzlykla. Ale pak se přece jen dala pohnout k vyprávění. Její otec odmítl pracovat zdarma pro jednoho lékárníka. Ji soudili kvůli tomu, že se tátu pokoušela ukrýt.

"Byly jsme tři a vedli nás čtyři zbrojnoši," vyprávěla. "Celý den jsme šli k východu. V noci jsme se zastavili u jakéhosi polorozpadlého domu. Jeden zbrojnoš řekl: Úkol jsme splnili. Dál už nesmíme. Zítra budete mít tu čest, že vás dál povede velmistr Minac. On jediný má právo jít dál do té divočiny."

Odmlčela se, jako by váhala, jestli má pokračovat. "Hodně jedli a pili. Myslela jsem, že usnou, ale jeden ke mně přistoupil a prohlížel si mě. Najednou mi sundal pouta, přiložil mi dýku na krk a vytáhl mě z té zříceniny ven. Jistě víte, co se dělo potom. Nikdy předtím se mě muž nedotkl..." Rozplakala se. Když se uklidnila, pokračovala: "Připadalo mi, že se to odehrává v nějakém zlém snu. Leželo na mě těžké tělo a drtilo mě. A tu jsem nahmatala jeho dýku. Už ani nevím, jak se to stalo, ale popadla jsem ji a vrazila mu ji do zad. Zařval, vstal ze mě, s dýkou pořád v zádech, a křičel, že mě zabije. Odkutálela jsem se stranou a pak jsem utíkala a utíkala. Od té chvíle mám strach, že na mě odněkud vyběhne a pomstí se mi."

Mark se trochu nuceně zasmál. "Z toho nemusíte mít strach. I kdyby vaši ránu přežil, o čemž dost pochybuji, určitě by měl potíže s velmistrem, který od svých lidí jistě vyžaduje kázeň. Pokud je naživu, pak jistě vesluje na nějaké galéře nebo rube v dole."

Stiskl jí ruku a dodal: "Kdyby vás opět přepadl strach, stačí zavolat a budu s vámi. Pomůžu vám ho překonat."

Dlouze se na něj zahleděla a poprvé po tolika měsících se usmála. "Děkuju. Jste první, kdo mě povzbudil."

"Tvůj úsměv se mi pranic nelíbí," poznamenal v chatrči Ray. "Do jakého dobrodružství se to zase vrháš?"

Mark předstíral kvůli záznamu pohoršení.

"Myslím jedině na náš úkol, abys věděl. Můžeš mi říct, proč je nějaká cesta vyhrazena jedině velmistroví? Dokud to nezjistíme, nemůžeme se vrátit."

9

Následující den měli práce nad hlavu. Mark zahájil výcvik v šermu, potom se odebral na staveniště, kde se

Izow činil už od samého rána. Ray řezal klády na prkna a Mark dlouze debatoval s Wixonem a tesařem o lanoví.

Po večeři Mark narazil na otráveného Zimona.

"Není to lepší než veslovat?" prohodil. "Co se tak mračíš?"

"Jenom na mě padl smutek. Vzpomněl jsem si, že u nás skončily žně a ten mizera Urgon si vozí pytle s mou pšenicí do stodoly."

Marka hned něco napadlo. "Dokážete najít vchod do té podzemní chodby i v noci?"

"Samozřejmě. Zwur mi potvrdil, že je stále v dobrém stavu." Obrátil se na obra a ten jen pokýval hlavou.

"Pojďte se mnou za Wixonem."

"Ale teď při žních tam bude hodně stráží!"

"Když je překvapíte, určitě je přemůžete. Jak daleko jsme od statku?"

"Celý den cesty," řekl Zwur. "Jestli chcete, povedu vás. Chci za to jedinou odměnu. Smět zakroutit Urgonovi krkem."

Wixon chvíli váhal. Byla to jeho první válečná výprava a měl strach. Nakonec souhlasil. "Lepší je umřít v boji než chcípnout hladu nebo zimou. Vyrazíme časně ráno. Kolik mám vzít mužů?"

"Dvacet se zbraněmi stačí. A k tomu dvacet dalších, třeba i žen, aby čekali na mýtině a potom odnášeli kořist."

* * *

Zwur ukázal na hromadu větví. "Tady to je. Půjdu první."

Wixon rozdělil lidi na dvě skupiny. "Když se do svítání nevrátíme, vrazte se do tábora."

Zwur zapálil pochoděň a posvítíl do úzkého, vlhkého tunelu vedoucího do hlubin země...

Když dorazili do staré věže, převzal vedení Zimon. Táпали opatrně podél stěn a dostali se k hlavní budově, v níž se ještě svítilo. V té chvíli se otevřely dveře a někdo vyšel.

Mark muži sevřel hrdlo, přitiskl mu hrot meče na bok a zašeptal: "Stačí slovo a je tvoje poslední."

Zajatec se roztřásl jako osika, ale měl dost rozumu, aby mlčel.

Přistoupil k němu Zimon.

"Zimone!" vydechl muž. "My mysleli, že jsi mrtvý! Od té doby, co to za tebe převzal mistr Urgon, je tady peklo. Je tak lakomý, že snad přepočítává každé zrnko. Nenechal nám ani na osev. Aby nemusel Rice vyplatit odměnu, radši se s ní oženil. Ta mrcha nám teď vládne."

"Jsou tady nějakí zbrojnoši?" přerušil ho Mark.

"Čtyři. Dva u stodoly a dva u brány."

Ray zmizel ve tmě. Za pět minut byl nazpátek se čtyřmi meči. "Cesta je volná," řekl prostě. "Jenom jsem je omráčil. Bylo by rozumné je svázat."

"Jestli dovolíte," řekl Markův vězeň, "postarám se o to. A potom mě pořádně spoutejte, aby mě nenařkli ze spoluviny."

Zbojníci dvě hodiny tahali pytle zrní podzemní chodbou a vzali s sebou i několik ovcí a veškerou drůbež.

Když byli hotovi, Wixon shromáždil své lidi. Mark vešel do podzemní chodby jako poslední.

"Chybí Zwur!" znepokojoval se Wixon. "Kde vlastně je?"

V té chvíli k nim Zimonův sluha doběhl. Když na něj pán tázavě pohlédl, zabručel: "Jenom jsem navštívil Urgona a Riku. Dluh je splacený."

"Tys je zabil?"

Obr se zasmál. "Ne tak docela. Jenom jsem do nich narval lotaf Mají teď sladké sny. O to horší bude probuzení."

"To mě těší," poznamenal Wixon, "ale radši už pojďme."

Zpáteční cesta s kořistí byla trudná. Ráno byli teprve v půli a Wixon musel povolit přestávku.

Když za půl hodiny dal rozkaz k dalšímu pochodu, Mark s Rayem zůstali sedět. Wixon se domníval, že jsou unaveni, a nabídl jim pomoc. Mark však zavrtěl hlavou a ukázal na množství stop, které za sebou zanechali.

"Takhle vás snadno najdou."

"Trojce vždycky trvá několik dní, než vyšle trestnou výpravu," mávl rukou Wixon.

"Dneska tomu tak nebude," soudil Mark. "Takový útok na svou autoritu nemůže nechat bez odezvy."

Jsem přesvědčený, že jezdci jsou už na cestě. Počkáme na ně a zdržíme je."

"Co zmůžete proti oddílu jezdců?"

"Máme určité bojové zkušenosti," usmál se Mark. "Ale teď už radši zahlazujte stopy."

Wixon nebyl příliš přesvědčen, ale přesto dal znamení k odchodu.

"Proč jsi je nutil na tuhle výpravu?" zeptal se Ray. "Těch pár pytlů obilí jim zas tolik nepomůže. Přivolał jsi na ně mnohem tvrdší represí."

"Chci velmistra rozčilit a zjistit, jestli nemá nějaká esa v rukávu."

10

Velmistr Minac měl náladu pod psa. Jemně si třel čelo, aby rozehnal sílíci bolesti hlavy. Strávil hroznou noc. Ona děvenka, kterou mu tajemník zavedl do pokoje, byla mnohem méně ochotná ke spolupráci, než čekal, a musel se uchýlit k výhrůžkám. Nakonec mu poskytla jen velice chabé potěšení.

Nicméně doufal, že ji dostatečně vystrašil, aby mlčela. Nepřál si, aby se o jeho zálibě v mladičkách děvčátkách dozvěděli ostatní členové Velké trojky.

"Musím ji odeslat s příští várkou," zabručel. Zamyšleně žvýkal pečeni, napil se a zhnusene pohár odložil. Dneska chutná všechno nějak divně.

Do místnosti vpádl vrchní velitel. Uklonil se až k zemi a květnatě promluvil:

"Ctihodný velmistře, omlouvám se za tak neuctivý vpád a prosím vás, abyste v tom viděl toliko snahu zpravit vás co nejdříve o tom, co se stalo."

"A co se stalo?" zeptal se suše Minac.

"Byl bych rád, kdybyste si vyslechl, co mi říkal váš žák Mistr Urgon."

Velmistr pokývl a velitel uvedl roztřeseného lékaře.

Černé roucho měl zaprášené a na popelavých tvářích se mu leskly kapky potu.

Urgon přerývaným hlasem vyprávěl o přepadení a vyplenění statku.

"Ale to není všechno, Ctihodný velmistře, jeden živel mi vyhrožoval smrtí a přinutil mě a ženu vzít si lotaf."

Minac se zachmuřil a mrazivým hlasem pravil: "To je mrzuté, Mistře Urgone. Jděte za svým nadřízeným a zpravte jej o tom."

Urgon, celý přepadlý, zamířil ke dveřím a velmistr ještě dodal: "A samozřejmě mu odevzdáte schránku s lotafem, když už jste byl tak neopatrný a měl ji na dosah pro kohokoli. Nehodí se, abyste si ji ponechal."

Urgonovi poklesla ramena. Držení schránky s magickou drogou bylo symbolem funkce a tato výsada se získávala až po řadě zkoušek. Má-li teď schránku odevzdat, pak je navždy vyloučen z řad Trojky!

Minac se už o něj dál nezajímal a obrátil se na velitele. "Tohle je velice vážná událost. Určitě to provedli živlové?"

"Bez jakýchkoli pochyb, Ctihodný velmistře. Urgon mezi útočníky poznal bývalého sluhu ze statku, který uprchl se Zimonovou ženou a synem."

"A to tam nebyl dozor při žních?"

Velitel zrudl. "Překvapili je a omráčili. Když se probrali, zjistili, že mají pouta a roubík. A navíc jim ukradli zbraně."

Velmistr se zamyslel a pak zabručel: "Po krádeži se museli uchýlit do lesa. Jdou pěšky a mají těžký náklad, to znamená, že nepostupují rychle. Mají tudíž jen pár hodin náskok. Postavíte se do čela dvanácti jezdců, věrných, oddaných a především mlčenlivých. Když popoženete koně, můžete je do večera dohnat."

"Pokud po sobě zanechali nějakou stopu, zítra je přivedu v řetězech," kasal se velitel.

"To v žádném případě. Musíte je pobít na místě."

Velitel se zachvěl, třebaže byl drsný chlap bez jakéhokoli citu. "Bez soudu Trojky? Zákon přece praví, že..."

"Velká trojka je už odsoudila," skočil mu do řeči Minac. "Jsou to protispolečenské živly, povstalci, agresivní, pro naši společnost stále nebezpečnější. Musíme je vyhladit, dřív než své škodlivé myšlenky rozšíří mezi lidem, který si nepřeje nic jiného než žít pod naší otcovskou a blahosklonnou vládou," vychrlil ze sebe. Potom se odmlčel a dodal: "Splňte úkol a pak mi dejte vědět. Zatím podám zprávu Velké radě."

Velitel rázně odešel, ale vzápětí už na dvoře shromáždil své muže. Za necelou hodinu už cválali po prašné cestě.

Na Zimonově statku pak ztratili hodně času hledáním stop.

Jeden jezdec, který se odvážil hlouběji do lesa, nakonec přece jen nějaké stopy našel.

"Je to zvláštní," mudroval velitel, "skoro bych přísahal, že vylezli ze země. Teď, když už máme stopu, nemůžou nám uniknout." Zaryl zvířeti do slabin paty a rozjel se po stopách. O půl hodiny později důstojník znepokojeně pozoroval slunce klesající za obzor. Vtom vítězoslavně vykřikl: spatřil muže, jak sedí opřený o strom. Muž se na něj díval, jak přijíždí, usmíval se a nezdálo se, že by měl z něčeho strach. Když k němu dojel na pár metru, kůň se náhle zastavil, jako by narazil na neviditelnou překážku. Mark si totiž zvýšil intenzitu silového pole. Jezdci se shlukli kolem velitele.

Mark zvolna zvedl ruku na znamení míru. "Co si přejete, pánové?" zeptal se mírně.

Velitel se div nezadusil vzteky. "Chceme dostat bandu lupičů a odpadlíků, k níž patříš."

"Nemá smysl, abyste pokračovali dál, jinak se vystavíte četným nepříjemnostem."

"Zabte ho," nařídil velitel svým mužům. Dva zbrojnoši už tasili meče.

Mark seděl dál, ani se nehnul, jenom vyslal Rayovi signál: "Rayi, teď."

Z větví stromů se na muže snesla těžká síť z lián. Koně se polekali, splášili se a shodili jezdce na zem.

Mark se tou scénou chvíli kochal a Ray mezitím seskočil ze stromu, na němž se ukrýval. Mark se pak přiblížil k veliteli, který spadl z koně a marně se pokoušel vyprostit nohu ze sítě. Mark tasil meč a jeho hrot přitiskl veliteli na hrdlo.

"Co chceš?" zachrčel zděšený a překvapený velitel. "Vaši muži vylezou zpod sítě jeden po druhém a svléknou se donaha. Jestli se jeden jediný pokusí o odpor, jako první to odneseš ty."

Velitel by byl z hrdosti nejraději nedbal příkazu, ale bylo to poprvé v životě, co musel čelit skutečnému nebezpečí. Zbojníci dosud jen prchali a nekladli odpor.

Chladný kov na hrdle mu nedovoloval příliš myslet. Jak tlak zesiloval, nakonec k velké Markově úlevě zasípal: "Poslechněte ho!"

Za Rayova dohledu muži jeden po druhém vylézali, svlékali se a Ray jim spoutal ruce za zády. Když přišla řada na velitele, Mark se nemohl ubránit úsměvu, když viděl, jak se snaží zakrýt svou nahotu.

"Neboj, nevzbudíš žádné pohoršení. Jsme přece jenom mezi muži. A teď se honem vydáte na zpáteční cestu, než padne noc. Noc by mohla být nebezpečná."

Zbrojnoši na nic nečekali a rozutekli se, jako by jim země hořela pod nohama.

Ray v klidu vymotal koně ze sítě a svázal je k sobě za otěže.

Mark se vyšvihl do sedla. "Musíme oklikou, abychom zmátli stopy."

Klusali asi půl hodiny na východ, až dojeli k mělké řece. Chvíli jeli řečištěm proti proudu a potom zamířili k táboru. Jejich návrat uprostřed noci s třinácti ukořistěnými koni nejdříve způsobil paniku.

Wixon Marka objal. "Příteli, už jsme si mysleli, že vás nikdy nespátříme. Jak jste nás v té tmě našli?"

"Vedl nás zápach kouře. Jak to, že jsme nenarazili na stráž?"

"Protože jste přijeli z druhé strany."

"Stejně tak by mohl přijet i nepřítel. Od zítřka musíte zesílit stráž!"

Wixon zavedl Marka do své chatrče a Ray se zatím postaral o koni. Mark mu předal věci, které sebrali zbrojnošům.

"Říkal jsem si, že oblečení, zbraně a koně se mohou hodit těm, kteří nemají vůbec nic."

"To je skvělé! Se zásobou osiva a s koni můžeme obdělávat pole a osít menší plochy. Při troše štěstí bychom nemuseli příští rok loupit."

"Doufejme, že budete mít dost času, abyste sklidili," povzdychl si Mark, vstal a rozloučil se.

Před chatou ho čekala Mima. "Říkala jsem si, že budeš mít jistě hlad. Schovala jsem vám něco od večere."

"Jsi poklad," usmál se Mark. "Umírám hladu, za celý den jsem měl jen pár doušků vody z řeky."

Dívka, viditelně potěšená, mu podala pár plátků masa zabalených do listů a Mark se do nich s chutí pustil. Když se nasytil, poděkoval jí něžným polibkem.

Mima chvilku váhala, ale pak se k němu přitulila a zašeptala: "Když jsi tady, nebojím se ničeho. Sevři mě pevněji."

Takové nabídce nedokázal Marti odolat. Zvolna položil dívku vedle sebe a hladil ji po sametové kůži, až se lehce chvěla.

Ray je chvíli pozoroval a nakonec usoudil, že bude rozumnější, když vypojí veškeré nahrávání.

Když Ray Marka probudil, slunce už dávno stoupalo na obloze. Marti šetrně odsunul spící Mimu, vylezl z chatrče a zív si. Měl za sebou pohnutou noc. Dívka projevila pro lásku značné nadání a chvílemi se obával, že se mu ten oheň nepodaří uhasit. Nakonec usnuli, až když hvězdy začínaly blednout.

"Lituju, že musím rušit tolik zasloužený odpočinek," poznamenal Ray ironicky, "ale Wixon tě chce vidět. Izow sebou včera hodil, ale narazil na nějaké potíže, které chce s tebou konzultovat."

Wixon už přecházel před svou chýší. Když spatřil Marka, chtěl se hned vydat na cestu. Marti ještě cítil slastnou malátnost a při představě dlouhého pochodu se ušklíbl. "Proč bychom si nesesdli na koně?" navrhl:

Wixon se chvíli ošíval a potom přiznal, že na koni jezdit neumí. Toto umění je vyhrazeno pouze pro zbrojnoše.

"V tom případě využijme příležitosti a naučme se to!"

Za půl hodiny dojeli na staveniště. Wixon byl očividně rád, když stál opět na pevné zemi. Izow a jeho lidé už udělali pořádný kus práce. Bárka měla hotovou palubu a stěžeň byl už vztyčený. Dva muži vylévali pryskyřici mezery mezi prkny.

Marti celý den připravoval lanoví, Ray vyráběl kladky.

"A teď se dáme do výzbroje. Bohužel máte jen dvě malá děla. Nejvhodnější místo pro ně, by bylo kousek za hlavním stěžněm. Tam nebudou překážet při manévrování s plachtami a vy můžete střílet na obě strany."

Do vesnice se vrátili až v noci. Hned druhý den chtěli loď spustit na vodu.

* * *

Na hradě Velké trojky zatím za svitu loučí probíhala válečná porada. Zúčastnili se jí všichni tři velmistři, velitel zbrojnošů v nových šatech a velkoadmirál. Velkoadmirál byl štíhlý muž s úzkým obličejem, známý svou náročností a tvrdostí k podřízeným.

"Tímto jsem vám vyjasnil situaci," končil Minac, "a teď se rozhodneme, jaká učiníme opatření."

Velmistr stavitel udeřil pěstí do stolu. "Musíme tu sběr co nejrychleji vyhladit. Když dřevo napadnou červi, zpravidla to zjistíme, až když se trámy zhroutí. Doufejme, že není příliš pozdě." Nenávistně se podíval na nešťastného velitele, o kterém věděl, že je plně oddán Minakovi, a dodal: "Škoda že se tak nedělo už dřív. Už rok upozorňuji na nevysvětlitelná zmizení mladých dělníků, ale nikdo mě neposlouchá."

Velmistr lékárník se pokusil zklidnit debatu, která se začínala ubírat nebezpečným směrem. "Myslím, že se musíme dohodnout na jednotném postupu. Všichni máme nesmírnou úctu k lidskému životu, jak nás to naučili naši vznešení předkové. Ale když jedinec onemocní, musíme jej obětovat, abychom zachránili zbytek stáda. Myslím si tudíž, že živlové, soudě podle jejich posledního chování, už nejsou nemocní, které bychom měli šetřit, ale že se sami zařadili mezi podřadné bytosti. Musíme je nyní považovat za to, čím se stali, tedy za nemocná a nebezpečná zvířata."

Oba vojáci mlčky poslouchali úvahy, které přesahovaly jejich mozkovou kapacitu.

"Soudím," pokýval hlavou Minac, "že s jasným názorem našeho pana kolegy můžeme jediné souhlasit."

Opět nám předvedl svůj nekonečný humanismus a své úžasné morální kvality. Bude to pro naše svědomí nesmírně obtížné a skoro nás nehodno, ale musíme uvažovat o konkrétních činech."

Konečně. pomyslel si velmistr stavitel.

Minac se obrátil na důstojníka. "Veliteli, jste schopni zahájit ráznou akci, která nás navždy zbaví těch škůdců?" zeptal se ho.

Důstojník zvolna přistoupil k nástěnné mapě. Nohy ho od pochodu naboso ještě nesnesitelně bolely a neustále mu připomínaly ponížení, kterému byl vystaven.

"Nebude to snadné, Ctihodný velmistře. Jak vidíte, les je značně rozlehlý a my nevíme, kde se ta sběr zdržuje. I kdybych shromáždil veškeré muže z města a z hradu, což považuji za velice nebezpečné, nebudu mít víc než pár set lidí." Na adresu velmistra stavitele poznamenal: "I já už léta vyžaduji zvýšení počtu ozbrojenců, ale věčně narážím na odmítavý postoj zdůvodňovaný tím, že jsou to zbytečné výdaje v zemi, kde díky Velké trojce vládne mír a svornost."

Minac plácl dlaní do stolu, aby zabránil rodící se hádce.

"Živlů není zas tolik a jsou špatně vyzbrojeni. Můžete přece shromáždit všechny své muže a v rojnici pročesat celý les od kopců k moři."

Velitel jen potřásl hlavou. "Zkoušel jsem to už loni, ale zbojníci se mají na pozoru a včas utečou. Podařilo se mi vypálit jen pár ubohých chatrčí."

"Pošlete tedy do lesa nejdřív průzkumníky."

"Bandité dosud vždycky prchali. Teď však ukázali, že už nebudou váhat zaútočit na ozbrojenou moc."

Menší průzkumné skupinky by se mohly stát jejich snadnou kořistí. Každý muž, kterého ztratím, oslabuje naše síly a svou zbraní naopak posiluje povstalice."

Velmistr lékárník poznamenal: "A co když jim jde právě o tohle? To, jak vás nechali naživu, když vás ponížili... Co když je to jen provokace, abyste se dopustil této chyby?"

"Jaké řešení tedy navrhuje?" otázal se suše Minac.

"Abychom rozdrtili povstalice jednou ranou, musíme jejich tábor obklíčit. Což znamená, že nejdřív musíme vědět, kde přesně je."

Veliteli blesklo v očích.

"To by možná šlo!"

"Jak?"

"Od mistra Urgona jsme se dozvěděli, že přepadení se zúčastnil jeden ze Zimonových sluhů. Pokud se mu podařilo zapojit se tak rychle mezi živly, svědčí to o tom, že jeho pán věděl, kde je hledat. Nedávno byl přece odsouzen na galeje. Když ho důkladně vyslechneme, určitě promluví."

"To je výborný nápad!" usmál se Minac. "Co o tom soudí velkoadmirál?"

"Bohužel to nejde," odvětil oslovený chladným hlasem. "Taky mě to napadlo, ale Zimon je mrtev. Byl na té galéře, která se potopila."

"A co ti podivní cizinci?" zeptal se Minac.

"Byli na ní taky."

"Už se vysvětlilo, proč se ta galéra potopila na klidném moři?" zeptal se velmistr lékárník.

"Otevřeně přiznávám, že si to vysvětlit nedovedu."

"Nemohla se setkat s lodí banditů?"

"To je vyloučeno!" vybuchl velkoadmirál. "Vzbouřenci mají jen chatrné bárky a mé galéře velel zkušený důstojník. Navíc měla na palubě ještě deset zbrojnošů! Kdyby náhodou na nějaké plavidlo narazili, ta chátra by co nejrychleji uprchla."

"Náš velitel je rovněž rázný muž a měl s sebou dvanáct stejně zkušených zbrojnošů," namítl velmistr lékárník. "Přesto je odzbrojili dva muži. Soudě podle popisu ti dva se až podezřele podobají oněm galejníkům. Co když nám tyhle potíže působí tihle dva cizinci? Co když dodali povstalcům odvalu, která jim až dosud chyběla?"

Minac se už nadechoval k protestu, ale velmistr lékárník ho s ironickým úsměvem přerušil: "Četl jsem práci vašeho chráněnce o nebezpečí smíšené št'áv. Je to skvělá hypotéza, hodna jeho ducha, ale víte stejně dobře jako já, že se ve skutečnosti neopírá o žádný seriózní základ. Ted', když je budoucnost řádu ohrožena, musíme zvažovat všechny hypotézy."

Minac jen stěží potlačoval vztek. "Co tedy navrhuje?"

"Myslím, že musíme využít všeho. Tedy za prvé: Pan velkoadmirál si myslí, že povstalci se občas odváží na moře. Nechá tedy zkontrolovat každou píď pobřeží, ale tak, aby se jedna galéra neztratila z dohledu druhé, to pro případ, že by narazili na nepřátelskou loď. Kolik máte galér?"

"Od zítřka mohou vyplout tři. Čtvrtá se dokončuje a bude hotová příští týden. Budeme však potřebovat větší počet veslařů, protože na ně budeme klást takové nároky, že jistě dojde k citelným ztrátám."

"Dáme vědět soudům, aby se pode toho zařídily," poznamenal Minac.

"Za druhé," pokračoval velmistr lékárník. "Náš velitel vyšle čtyřčlenné hlídky, každou do předem určené oblasti. Jestliže se jedna nevrátí, o čtyři muže nezchudneme a budeme aspoň vědět, kde hledat dál."

Velitel a velkoadmirál se krátce poradili a s lékárníkovým návrhem vyslovili souhlas.

Minaka rozzlobilo, jaké váhy lékárníkův názor nabývá, a poznamenal: "Ještě bych dodal za třetí.

Výzvědná služba." Přítomní se zatvářili překvapeně a Minac si tím trochu zahojil raněnou ješitnost.

"Požádáme jednoho z venkovanů, aby se přidal k povstalcům, potom nám řekne všechno, co zjistil."

"Nato nikdo nepřistoupí," namítl prudce velmistr stavitel.

"Já bych řekl, že naopak," usmál se mrazivě Minac. "Zvlášť když bude vědět, že v případě neposlušnosti jeho žena, děti i rodiče onemocní tak vážně, že budou muset dostat lotaf."

12

Když Mark za svítání sledoval, jak loď zvolna sjíždí po kulatinách na vodu, sevřelo se mu srdce a modlil se, aby se nedopustil nějakého omylu.

Loď zvirila hladinu, voda se zpěnila, loď se chvíli kolébala, ale kýl ji zklidnil.

Wixon se podíval na oblohu a zavrčel: "Mizerné počasí. Vítr vane od moře. Takhle se nám vyplout nepodaří."

Mark dal spustit kotvu, aby vítr nezahnal loď na břeh, a s hranou sebejistotou poručil rozvinout hlavní plachtu a kosatku.

"Zvedni kotvu," nařídil Rayovi, který stál na přídi. Loď se lehce naklonila, jako by nahmatávala vítr, a potom se rozjela. Wixon na chvíli zavřel oči, myslel si, že je vítr zažene zpět ke břehu, každou chvíli čekal, že příď zaskřípe o mělčinu.

Když je otevřel, zjistil, že loď poslušně pluje k jižnímu okraji zálivu. Brzy se však ukázalo jiné nebezpečí, neboť mys, k němuž směřovali, měl řadu ostrých útesů.

Mark nařídil obrát a otočil kormidlem. Loď změnila směr. Chvíli, která se zdála nekonečně dlouhá, stála loď proti větru, potom poslušně dokončila obrát, rozjela se k severu a nabrala rychlost. Mark upravil kurz a vypluli na volné moře.

"To je úžasné!" vydechl Wixon. "Nikdy by mě nenapadlo, že se můžeme pohybovat skoro proti větru." Mark se asi půl hodiny bavil řízením lodi, přičemž Wixona zasvěcoval do tajů navigace.

"Zkusíte to s kormidlem," navrhl mu. "Jen co objedeme tamhleten mys."

Už si chtěli vyměnit místa, vtom Ray řekl:

"Pozor! Galéra na pravoboku!"

Několik set metrů od nich plula podél břehu galéra.

Vtom změnila směr a mířila přímo na ně. Mnohem víc je však zneklidňovala přítomnost dalších dvou lodí, vzdálených pouhé dva kilometry.

"Musíme zaútočit, než se všechny spojí," rozhodl Mark.

Přitáhl kormidlo, aby se ještě víc vzdálili od pobřeží. Když usoudil, že jsou již dostatečně daleko, namířil přímo na galéru. Posádka zatím nabíjela děla.

Z nepřátelské lodi je se zájmem sledoval kapitán. "Takový zvláštní tvar plachty jsem ještě neviděl," řekl veliteli zbrojnošů.

"Moc života jim nezbyvá," uchechtl se velitel. "Vítr je žene přímo na nás."

"Mám pocit, že vidím dělo, je sice naprosto nesmyslně na boku, ale možná by bylo rozumnější počkat, až k nám doplujou ostatní galéry."

Zbrojnoš popuzeně namítl: "Tím jenom riskujeme to, že nám zdrhnou před nosem. Dávám vám naopak příkaz, abyste zvýšil rychlost."

Kapitán zaklel a plachetnice proplula víc než dvě stě metrů před jeho přídí, protože Mark dal poopravit kurz. Důstojník dal zapálit doutnák, avšak na tak malé dělo to byla příliš velká vzdálenost a koule šplouchla do vody daleko od plachetnice.

Mark něco podobného očekával. Prudce změnil kurz a užaslý kapitán najednou viděl, jak se zbojnická loď řítí k němu a míjí jej po levoboku. Od stěžně se zvedl obláček kouře. Koule zasáhla trup galéry těsně nad čarou ponoru a vzduchem létaly třísky. Galéra začala nabírat vodu.

Ale to ještě nebyla všechna překvapení, která nešťastného kapitána čekala. Se zděšením sledoval, jak plachetnice míří proti větru směrem na jeho zád', a pak už další výstřel zasáhl galéru z pravoboku a loď nabírala ještě víc vody. Plachetnice provedla ještě třetí manévr a třetím výstřelem poslala galéru ke dnu.

Mark nečekal a zamířil k druhé galéře, která se k nim hnala, co nejrychleji mohla.

"Uděláte to stejným způsobem?" vyptával se nadšeně Wixon.

"Spíš ne, tihle si už dají pozor. Zkusíme je vylákat na širé moře, ale musíme zůstat mimo dostřel jejich děla."

Mark se chopil kormidla a stočil loď do protivětru.

Galéra rovněž změnila kurz. Po dlouhé minuty se mezi loděmi udržovala stále stejná vzdálenost. Potom se zdálo, jako by galéra svou kořist už doháněla. Dělmistr už zapaloval doutnák, ale vtom plachetnice provedla prudký manévr a ocitla se za zádi galéry.

"Pozor, Rayi. Střelba bude mnohem obtížnější, protože nemůžu úplně otočit, propočítej si příslušný úhel."

"Jen klid. Stoč to ještě kousek doleva... To je ono!"

Ozval se výstřel. Koule zasvištěla a roztránila galéře kormidlo, přičemž urvala i kus trupu. Kapitán dal příkaz, aby zabrali veslaři na levoboku. Těžká loď se začínala pomalu otáčet, ale za tu dobu ji stačily zasáhnout ještě dvě koule. V boku se utvořil tak velký otvor, že galéra zanedlouho následovala svou družku.

Posádka plachetnice nadšeně zařvala.

Třetí galéra raději rychle obrátila a pokoušela se spasit se útekem.

"Dosáhli jsme neuvěřitelného vítězství," řekl Wixon Markovi. "Proč se pouštíte ještě do dalšího boje? Nebylo by moudřejší se vrátit?"

Pozemšťan jen zavrtěl hlavou. "Viděli nás vyplouvat a vědí tedy, kde je zhruba naše ležení. Pro vaši bezpečnost bude jistější, když se do přístavu nevrátí ani tahle loď."

"Ale nedostihneme je včas! Za necelé dvě hodiny už budou v bezpečí."

Naštěstí vítr zesílil a plachetnice plula rychleji. Wixon ukázal na jakýsi bod na obzoru. "To je poslední mys před přístavem."

"Nebojte se. Dostaneme je, protože už zpomalují." A vskutku. Tempo bylo pro galejníky příliš vražedné,

několik jich zkolabovalo únavou a vyhodilo galéru z rytmu.

Mark se na Raye upřeně zahleděl a android pochopil, že má vypnout nahrávání. Hned nato mu Mark sdělil: "Účinek koule posíl laserem. Tuhle loď musíme potopit za každou cenu, jinak zbrojnoši zítra zmasakrují celý tábor. Služba se nemusí dozvědět, že jsme jim tak trošku pomohli..."

Za čtvrt hodiny už galéra spočívala na dně mořském. K překvapení všech stačil jediný výstřel, který prorazil bok. Potom se plachetnice elegantně obrátila a vzdálila se na širé moře.

Vítězstvím opojený Wixon se postavil ke kormidlu a nemohl se nabažít, jak loď poslouchá:

"Rayi," ozval se Mark, "nenašel bys někde pořádné hejno ryb? Abychom nějak využili zpáteční cestu."

"Něco je asi dva kilometry po pravoboku."

Mark vytáhl dlouhý provaz, který si připravil už předešlý den. Kováři dlouho trvalo, než se mu podařilo zhotovit háčky se zpětným hrotem. Řemeslník zřejmě nechápal, k čemu by taková věc mohla sloužit.

Mark s pomocí dvou mužů přehodil provaz přes palubu. Zanedlouho cítil, jak se napnul. Prudce trhl a vytáhl tři stříbřité ryby, z nichž každá byla větší než půl metru. Připomínaly pozemské tresky.

Domorodce tak rychlý úspěch nadchl a střídali se v lovu. Paluba byla zakrátko pokryta rybami a Wixon zamířil k zátoce.

13

Zpáteční cesta proběhla bez rušivých příhod. Plachetníci vytáhli na břeh a pečlivě ji ukryli. Wixon přikázal svým lidem, aby ryby odnesli. Sám nasedl na koně a uháněl do tábora.

Tam panovalo velké vzrušení. Kovář ukázal na čtyři těla ležící na zemi.

"Tohle je hlídka, která nás málem překvapila. Ještě že jste nám dali příkaz, abychom posílili strážu.

Jakmile spatřili naši vesnici, chtěli se vrátit, ale my je obklíčili. Bili se statečně a dva naše muže zabili..."

"Dnešní den se vydařil," pochvaloval si Wixon. "Zasloužíme si pořádnou hostinu."

Potom užaslé vesnici vyličil, co se dělo na moři. Mark se držel poněkud stranou a k všeobecnému veselí se nepřipojil. Hlavou se mu honily všelijaké myšlenky.

"Jestli velitel zbrojnošů myslí aspoň trochu logicky, tak rozeslal po kraji více hlídek," svěřil se Rayovi. "A pokud se jedna nevrátí, snadno si vydedukuje, kde se skrýváme. Navíc bych rád tomu velmistrovi, který nás tak rychle odsoudil na galeje, namluvil, že zbojníků je mnohem víc a že ovládají celý les. Takže, Rayi! Přeletíš les a zjistíš, kde jsou další hlídky. Všechny musíš pobít!"

"Dezintegrátorem?"

"Bude to nejjistější. Nemá smysl, aby našli mrtvoly a lámali si hlavy tím, co se jim stalo."

Ray se nenápadně vzdálil mezi stromy, potom zapnul antigrav a odletěl.

Mark se zatím vrátil k Wixonovi, který zrovna rokoval s jakýmsi mladíkem.

"Představuji vám Arika. Dnes ráno uprchl ze svého statku a chce se k nám přidat. Myslím, že by se mohl dát do party se Zimonem. Dobře se znají, protože jejich statky spolu sousedí."

Mark roztržitě potřásl hlavou. "Vidím, že je velice snadné se k vám dostat. Jste příliš blízko města, zvláště kdybyste chtěli založit pole. Měli byste si všechno sbalit a přestěhovat se aspoň tři dny pochodu na jih. Jedna hlídka vás objevila dneska. Po ní přijdou další. Zítra, za týden, za měsíc. Nejste zatím natolik vyzbrojeni, abyste se mohli utkat se zbrojnoši v přímém boji. Měli jste z pekla štěstí a nemá smysl to přehánět."

"Vyžadujete po nás vážné rozhodnutí," odvětil rozvážně Wixon. "Poradím se o tom s přáteli."

"Neraďte se však dlouho!"

Mima před chýší připravovala večeři. Právě napichovala rybu na klacek a chystala se ji opékat na ohni.

"Viděla jsi toho nového?" zeptal se jí.

"Arika znám. Když se před pěti lety oženil, táta mu na statku hodně pomáhal. Nechápu, že jen tak opustil ženu a dva syny, těm teď hrozí, že je Velká trojka potrestá."

Mark se rozesmál a políbil ji na šíji. "Jsi chytrá ženská!"

V té chvíli se neslyšně vrátil Ray. "Budou postrádat ještě dvě čtyřčlenné hlídky."

Mark snědl rybu, a když k němu Mima přistoupila, zřejmě proto, aby s ním pokračovala ve včerejších hrátkách, vstal a zeptal se: "Nevíš, kde teď bydlí Arik?" "Myslím, že u Zimona."

"A co kdybychom ho šli navštívit, když říkáš, že se znáte?"

Zimon je přivítal nadmíru přátelsky. Byl stále optimističtější a už měl velkolepé plány, jak si vybuduje v lesích hospodářství. Chvilku o tom debatovali a potom Mark požádal Arika: "Nešel byste se se mnou chvilku projít

Zimon se na ně překvapeně podíval.

"Víte přece, že každý se musí naučit zacházet s mečem," vysvětloval Mark Arikovi. "Začal jsem cvičit vaše druhy. Abychom ušetřili čas, rád bych vás ještě dnes večer naučil aspoň základy."

Arik byl z toho poněkud zmatený, nicméně poslechl a šel.

"Stavíme se u mě pro zbraně," řekl Mark a vzal ho za loket.

Když kousek poodešli, pevně mu loket stiskl. "Čím vás přinutili, abyste sem šel?" zeptal se ho.

Mladík sebou překvapeně trhl. "Nechápu, co tím myslíte. Pust'te mě laskavě!"

A potom se zhroutil.

"Když se nevrátím s informacemi, dá jim všem lotaf. A ještě vyhrožoval, že moje Lica bude každý večer spát se zbrojnoši. Čím dřív se vrátím, tím kratší dobu s nimi bude spát..."

"Viš, kde ji vězní?" zeptal se Mark.

"Na statku a hlídá ji deset mizerů."

"Je daleko od Zimonova?"

"Asi sto metrů. Dříve byly oba součásti hradu."

Ray pochopil, oč Markovi jde.

"Když půjdeme podzemní chodbou, kterou ještě neobjevili, bude to nenápadnější. Ale generál Khov by ti řekl, že už se příliš vměšuješ do jejich vnitřních záležitostí."

Mark odtáhl Arika ke koním, nasedli na ně a vzali si ještě jednoho navíc. Vyhnuli se strážím a zmizeli do noci.

14

Lica zaslechla, jak někdo prudce otevřel dveře světnice, a posadila se na lůžku. Byla to třiadvacetiletá hnědovláška, porodila už dvě děti a třetí nosila pod srdcem. Přitáhla si pokrývku pod bradu, protože noční košile jí odhalovala část ňader. Na prahu stála mohutná postava nějakého zbrojnoše. Vrávoravým krokem zamířil k posteli. Ten večer si notně přihnul z jejich zásob. Postavil svíčku na okno.

"Odejděte, prosím," prosila ho. Obr z ní však strhl pokrývku.

"Slyšela jsi velmistrův příkaz. Každý večer tě má hlídat jeden z nás. Hráli jsme kostky a já to dneska vyhrál."

Lica se pokusila o útěk, ale surovec ji k sobě přitáhl a pokoušel se ji políbit. S odporem odvrátila hlavu a vykřikla. Výkřik ještě víc podnítil opilcovy neřestné choutky.

"Jen si řvi, jak chceš. Nikdo ti nepřijde na pomoc. Leda tím vzbudíš děti. Když se na nás budou dívat, mně se to bude líbit ještě víc. Dneska jsem v náramný formě. Ale už jsem čekal víc než dost!"

Surově z ní strhl košili. Z Ličina sevřeného hrdla vyšel jen sten. Srazil ji na postel a padl na ni.

Marně se pokoušela bránit, byl mnohem silnější než ona. Obr pomalu, ale jistě dosahoval svého.

Vtom se nad ním ozval hlas: "Na tvém místě bych ji hned pustil."

Násilník se otočil, jako by ho uštkl had. Na prahu stály dva stíny s rukama založenýma na hrudi a hleděly na něj. A do místnosti vběhl další stín.

Nahá Lica vyskočila z postele a vrhla se mu do náruče.

"Ariku!" zalykala se pláčem. "Ty blázne, ty ses vrátil! Ted' nás zabijí všechny."

Zbrojnoš se už vzpamatoval a volal své druhy. Odpovědělo mu jen mlčení.

"Křičíš zbytečně," ozval se hlas ode dveří. "Tvoji přátelé tvrdě spí."

Obr se však nevzdával. Všiml si, že vetřelci mají meče dosud v pochvách, a vrhl se na ně. Ray mu však skočil do cesty. Zbrojnoš byl hrdý na svou sílu a velice rád ji dával na odiv. Domníval se, že bude ve výhodě, když prudce zaútočí. Měl však pocit, že narazil do kamenné zdi. Potom následoval úder pod hrudník, který mu vyrazil dech. V následujícím zlomku vteřiny jej cosi udeřilo do lebky a pak už jen padal do jakési bezedné studny.

Android krátce pohlédl na hroutící se tělo. Než dopadlo na zem, popadl obra za opasek a mrštil jím do okna. Obr plavmo proletěl na dvůr.

Arik si teprve teď uvědomil, že jeho žena je nahá. Lehce ji od sebe odstrčil a přikázal jí, aby se oblékla.

"A pospěš si: Musíme pryč. Postarám se zatím o děti.

Mladá žena přiskočila k truhle a začala se oblékat, což Mark se zájmem sledoval.

Výprava proběhla až znepokojivě snadno. Zbrojnoši podzemní chodbu dosud neobjevili, takže dostat se do věže a potom na Arikův statek byla hračka. Ray musel vyřídít pouze jednoho zbrojnoše, který hlídal spíš jen symbolicky. Další čtyři byli namol. Údery do hlavy ani nezaznamenali.

Když se Lica oblékla, Mark poznamenal: "Vezměte si i pokrývky. V táboře se vám budou hodit."

Lica smotala pokrývky a převázala je provazem. Potom následovala Marka po schodech na dvůr. Tam je už čekal Ray s Arikem, který držel v náruči čtyřletého a tříletého chlapce.

"Rayi, postarej se o děti," nařídil Mark. "A vy, Ariku, pomozte ženě. Já jdu napřed pro případ, že bychom na někoho nečekaně narazili."

Za necelou půlhodinu je pohltil les. Vylezli na koně a Ray s oběma dětmi v náruči jel jako první.

"Jak je možné, že najde cestu takhle potmě?" divil se Arik.

"Jedťe těsně za ním," vyhnul se Mark odpovědi. "Má cit pro krajinu."

Když dorazili do tábora, blížící se rozbřesk už rozjasnil oblohu a ztlumil svit hvězd. Opět se jim podařilo obejít strážce. Mark si umínil, že si o tomto nedostatku promluví s Wixonem.

V Zimonově chýši Arik zaváhal.

"Uložte rodinu," řekl Mark. "A vám bych doporučoval, abyste ještě teď zašel za Wixonem a řekl mu pravdu. Vyříd'te mu, že se za ním stavím později. Musím se nejdřív trochu vyspat."

Vyspat se však mohl až za hodnou chvíli, protože jakmile vešel do chýše, Mima vyskočila z lůžka a přimkla se k němu. Když držel v náruči její mladé, dychtivé tělo, únava z něj spadla a nechal se unášet vichrem lásky.

15

Minac znovu svolal válečnou radu. Mihotavý svit loučí zvýraznil starostlivé vrásky na jeho tváři.

"Usoudil jsem, že bude nejrozumnější, když si sami vyslechnete hlášení velkoadmirála a velitele gardy," řekl kolegům, když se usadili kolem stolu. Povzdychl si a pokračoval: "Situace je velice vážná a vyžaduje mimořádná opatření, protože v sázce je sama existence našeho zřízení. Nejdříve si vyslechneme pana velkoadmirála."

Velitel veškerého loďstva nasadil chmurný výraz. "Přesně podle plánu zvedly moje tři galéry včera za svítání kotvy a vyrazily na průzkum pobřeží. Bylo to naprosté fiasko! Nevrátila se ani jedna. Všechny zmizely."

"Jak je to možné?" divil se velmistr stavitel. "Nevím, protože nepřežil ani jeden muž. Pouze od několika svědků z břehu víme, že jedna galéra se pokoušela uniknout do přístavu. Pronásledovala ji jakási plachetnice, dohnala ji a zničila dělem. Potom se obrátila a odpulula na širé moře. A to mnohem rychleji než galéra."

"Posádka jistě zahynula, protože jejich šťávy se pomíchaly a...", neodpustil si ironii velmistr stavitel.

Minakův varovný pohled mu další prostořeká slova zarazil v hrdle.

"Teď vy, veliteli!"

"Jak bylo dohodnuto při poslední schůzce," začal voják, "vyslal jsem tři čtyřčlenné hlídky do předem stanovených míst. Nevrátily se a nezbylo po nich ani stopy. Z toho usuzuji, že živlů je mnohem víc, než jsme se domnívali, a že kontrolují celý les. Ale to ještě není všechno. Včera v noci zaútočili na jeden statek."

"Vyplenili ho?"

"To ne, ale unesli děti a manželku toho Arika, co jsme ho vyslali do lesa. Arik nás jistě zradil a přišel si pro rodinu se svými komplici."

"Dal jsem přece příkaz, aby je hlídali jako oko v hlavě," poznamenal suše Minac.

Velitel zrudl, jako by se o něj pokoušela mrtvice. "Na statku bylo šest mužů, ale někdo je omráčil. Jeden dokonce utrpěl vážné zranění, protože ho vyhodili oknem z prvního patra."

"Kolik bylo útočníků a kolik ztratili lidi?"

"To nevíme," blekotal nešťastný velitel. "Zbabele je přepadli ze zálohy. Jeden raněný tvrdí, že jich bylo

nejméně dvacet a že jich stačil několik zabít, než ho zneškodnili." Odmlčel se a po chvíli lítostivě dodal: "Moc mu ale nevěřím, protože jsme nikde nenašli stopy krve a jediný nepořádek byl v ložnici té ženské. Zválená postel."

"Jak se tak dívám, vaši muži mají hodně chabý výcvik, když se dají tak snadno překvapit," poznamenal kyselé velmistr stavitel. "Je to banda, která dokáže jen žrát a chlastat."

Velitel sebou při takové urážce trhl. "Vždy jsme věrně sloužili vládě," odpověděl upjatě.

Minac si vzal raději slovo. "Nemá smysl debatovat o tom, co bylo, ale zamyslet se nad tím, co bude.

Musíme se dočasně vzdát myšlenek na útok a budeme připravovat obranu. Co navrhuje, pánové?"

"Okamžitě musíme vybudovat novou flotilu," prohlásil velkoadmirál. "Potřebuji všechny tesaře a k nim dvě stě dobrovolných pomocníků. Hutníci a kováři zatím budou vyrábět děla a koule. Vyzbrojeny budou nejen galéry, ale musíme vybudovat i opevnění na břehu, které by chránilo přístavy a doky. Všechny své požadavky jsem sepsal," skončil a s úklonou podal velmistrovi pergamen, který vytáhl z rukávu.

"A co navrhuje vy, veliteli?" obrátil se velmistr na vojáka.

"Povolat do služby dvě stě mužů."

"Vždyť nemají výcvik..."

"Výcvik začne okamžitě. Každého rekruta svěříme zkušenému vojákovvi, který ho vycvičí."

"Dobrá," pokýval hlavou Minac. "A dál?"

"Než přejdeme do protiútoků, budeme střežit všechny statky poblíž lesa. Vytvoříme systém stálých hlídek. Pokud by na některou zaútočili, všechny naše síly se mohou rychle přeskupit."

Minac se zamyslel a nakonec prohlásil: "Pánové, jsem toho názoru, že s těmito plány můžeme souhlasit. Jde o bytí a nebytí systému."

Velmistr lékárník si vzdychl. "Obávám se, že tyto požadavky jsou poněkud přemrštěné. Pokud na ně přistoupíme, zmobilizujeme většinu občanů, kterých od Velkého šílenství není zas tolik: Dneska jsem byl na inspekci na lotafových polích. Jak dobře víte, vlivem nepříznivých povětrnostních podmínek se sklizeň opozdila. Ale nečekaně slunné počasí v posledních dnech způsobilo, že vše dozrává najednou. Zůstanou-li zralé plody na slunci ještě několik dní, znehodnotí se. Sklizeň tedy musí proběhnout během čtyř dnů. Na polích však nemají dostatek pracovních sil. Na ty čtyři dny budeme potřebovat velký počet lidí."

Minac se pohroužil do chmurných myšlenek. Dlouho mlčel, než řekl: "Přednost mají žně. Ty nesmíme v žádném případě ohrozit."

Voják a admirál se pokoušeli něco namítnout, poukazovali na nebezpečí dalších útoků zbojníků, ale narazili na odpor.

"Zítřka nás budou chránit okultní síly a ty je zničí," odpověděl prorocky Minac.

16

Velmistr lékař Minac odeslal doprovod do zchátralého domu a sám vyrazil po úzké stezce do zakázaného pásma. V duchu se připravoval na hovor s oněmi tajemnými cizinci, kteří sem přicházeli každý rok a vyžadovali stále víc lotafu.

Vzpomínal si, jak se s nimi setkal poprvé: Vracel se sám z inspekce lotafových plantáží a vtom spatřil na nebi podivný vůz, který se pak snesl nedaleko od něj. Vystoupili z něj tři muži. Hned nato pocítil prudkou bolest a ztratil vědomí.

Když se probíral s hlavou celou bolavou, stál nad ním vousáč a podával mu sklenici s nějakým zvláštním nápojem.

"Napijte se. Dobře vím, jak je člověku po psychosondáži," pobízel ho v domorodé řeči.

Napil se, a skutečně! Do deseti minut bylo po bolesti. Neznámý pak pokračoval: "Jsem Steve Carter a přicházím zdaleka. Z krajin až za hvězdami. Mám takovou moc, že vím o vašem světě všechno. Musím vám říct, že za moc nestojí. Zajímá mě pouze jediná věc, a to lotaf. Takovou drogu u nás ještě neznáme. Podle snů, jež vyvolává, si myslím, že by pro nás byla zajímavá."

"Vede však nevyhnutelně k smrti."

Ještě teď si vzpomínal, jak se Carter cynicky usmál. "Až si toho zákazníci všimnou, bude pozdě. Pak si najdu jiné. Chci hned jednu dodávku."

"To nejde," namítl Minac. "Ostatní velmistři budou proti."

Muž se rozesmál na celé kolo. "Budete je muset přesvědčit. Měl jsem štěstí, že se mi dostal do rukou ten nejvyšší z vás: vy. Ale nechci, aby u vás došlo k palácové revoluci. Já ten lotaf od vás koupím." Předešel Minakovým protestům a pokračoval: "Zlato vám za něj nedám, to ne, ale zato nesmrtelnost, nebo skoro nesmrtelnost. Mám lék, který zpomaluje stárnutí. Dostanete ho vy i vaši dva kolegové. Každý rok se setkáme tady. Když je nepřemluvíte, zničím celé vaše město i s okolím."

Cizinec vytáhl z opasku podivný kovový předmět. Z něj vyšlehl paprsek a strom padesát metrů od nich okamžitě vzplál.

Minaka tak mocná zbraň poděšila a na cizincovy podmínky přistoupil. Vrátil se do města a v uších mu zněla Carterova slova: "Jestli o vás do čtyřadvaceti hodin neuslyším; zapálím celé město."

Tak to začalo. Už deset let se Carter rok co rok vracel a odvážel si náklad lotafu. Výměnou za něj dával Minakovi tři lahvičky s bílými obálkami, které se v ústech okamžitě rozpustily. Léky skutečně fungovaly, protože Minac se cítil stále svěží a měl pocit, že nestárne.

Odbočil ze stezky a vešel do soutěsky, kde stály čtyři hranaté stavby. Muž v černé uniformě mu zastoupil cestu.

"Chci mluvit s kapitánem Carterem," řekl velmistr. Strážný ho uvedl do jednoho baráku. Carter seděl u bohatě prostřeného stolu a obsluhovaly ho dvě ustrašené dívky.

"No konečně," poznamenal. "Doufám, že máte zboží. Už na ně čekám čtrnáct dní."

Služebné opustily místnost a Minac odpověděl: "Sklizeň skončí za čtyři dny, pokud se nám podaří..."

Carter se zamračil. "Co mi to tady povídáte? Jestli je to nějaká finta, nedostanete prášky. A když si je letos nevezmete, jejich účinek rychle pomine a za pár měsíců budete tak starý, jak skutečně jste!"

"Snažíme se své závazky plnit," bránil se Minac, "ale našemu městu hrozí útok banditů, kteří ovládají les." Velmistr stručně vylíčil své potíže. "Pokud chcete, aby sklizeň proběhla co nejdříve, musíte nám pomoci."

Carter se na chvíli zamyslel, bylo vidět, že usilovně přemýšlí, a potom vytáhl z kapsy malou černou krabičku a řekl do ní: "Jeffe, mrskni sebou, je tu problém."

Krátce nato vešel do místnosti Jeff, hubený dloubán s vyzáblou tváří, připomínající kostlivce. Hned se s Carterem začal dohadovat Minakovi naprosto neznámým jazykem.

"Takže," shrnul to Carter, "ty divochy v lese bude třeba zlikvidovat."

Jeff se na chvíli zamyslel. "Ideální by byly zápalné granáty. Ale je to dost velká plocha a nebude jich dost." "Tak tam šoupneme atomovku," nadhodil Carter.

"To bych nedělal. Větry vanou většinou od moře a spad by zasáhl právě lotafové plantáže. Pěstovat se dá jedině tady. Nikde jinde se nám to zatím nepodařilo."

"Co tedy navrhuješ?"

Jeff se ošklivě zašklebil. "A co kdybysme použili pavouše?"

"Ale jak potom propašujeme drogu, kterou schováváme v jejich klecích? Kvůli těm mrchám se přece poldové drží stranou."

Jeffa to nevyvedlo z konceptu. "Uvažuj, Steve. Klecí máme deset a zpravidla jich použijeme jenom pět. V podstatě by nám stačili jen tři pavouši. Za pár dní pokryjou mýtinu pavučinou a vyvolají parádní zmatek. Uvidíš, že ty bandity už ani nenapadne nějak narušovat žně."

Carter poklepal komplici po rameni. "Budiž. Řekni jim, ať vysunou tři klece." Potom se otočil k velmistrovi, který je nechápavě poslouchal, a přešel do domorodé řeči: "Mám řešení, ale dostaneme za to deset pytlů navíc."

Minac by byl velice rád smlouval, ale Carter ho předešel: "Buď berete; nebo ne."

Velmistr musel, ač nerad, ustoupit.

"Když jsme se tedy dohodli," pokračoval s úsměškem Carter, "ukážu vám svou tajnou zbraň."

Vyšli z baráku a velmistr sebou škubl. Celý bledý se zeptal třesoucím se hlasem: "Co je to za příšery?"

Na plošině stály tři obrovské klece a v každé bylo zvíře jako ze zlého snu. Vysoké metr, dlouhé aspoň dva, podobalo se obrovskému pavouku na krátkých chlupatých nožičkách s oválným světležlutým tělem, porostlým dlouhými hnědavými chlupy. Hlava s fasetovými očima měla tlamu s četnými háčky. Na zádech byl pár dlouhých blanitých křídel.

"Tohle jsou pavouši neboli létající obří pavouci," vysvětloval Carter. "Dneska v noci je vypustíme u lesa."

Les je totiž jejich přirozené prostředí. Velice rychle vytvoří mezi stromy obrovské pavučiny. Jeden pavouk zpravidla utká pouze jednu pavučinu. Tihle desítky. Křídla jim slouží k tomu, aby mohli oblétnout všechny své pasti. Vaši povstalci se do nich zamotají a vy se jich navždy zbavíte."

Velmistr ještě váhal. "Až je zlikvidují, nezaútočí na naše město?"

"Nepřečkají první zimní mrazy," odvětil ledabyle Carter. "Prostě nesmíte do zimy do lesa, to je vše."

Minaka to uklidnilo a s plánem souhlasil.

"Já myslel, že pavouši se dožívají skoro sta let a snášejí jakékoli klima," zašeptal Jeff Carterovi do ucha.

"Nemýlíš se," uchechtl se Carter. "Všiml jsem si, že domorodci si schovávají pro svou potřebu nějaké ty pytle navíc. Vrátime se za tři měsíce a budou nás na kolenou prosit, abychom je pavoušů zbavili. Takže zaplatí dvakrát. Jednou za to, že pavouše nasadíme, a podruhé, že je odstraníme."

Jeff uznale pokýval hlavou. "To je dobrý. Večer je vypustím. Ještě štěstí že se ty klece otvírají dálkovým ovládáním. Mám je pak hned naložit?"

"Necháme je tady. Nějakému poldovi by mohly prázdné klece připadat divné. Vleze do nich a najde úkryt pro lotaf. Za takové riziko to nestojí."

17

Mark se vzbudil až po poledni. Ray mu mlčky podal posilující tabletu.

"Díky," zabručel pozemšťan, "cítím se ale ve formě. Je něco nového?"

"Konečně jsem dodělal analýzu toho lotafu."

"To jsi mě měl vzbudit dřív."

"Nejdřív tě zajímala jenom Mima a potom jsi usnul jako špalek."

"Dobrá, nechme toho. Jaké jsou tedy výsledky?"

"Ten lotaf obsahuje tři alkaloidy, z nichž jeden se podobá morfinu, je ale mnohem účinnější. Nejvíce problémů mi však dělala jiná substance, které je tam značné množství, a v paměti jsem ji neměl k čemu přirovnat. Ale skoro na sto procent se podobá entesu."

Mark na něj vyřeštil oči. Před deseti lety se na četných planetách rozšířila úplně nová droga. Dali jí jméno neznámá toxická substance neboli NTS. Měla na svědomí stále víc lidí, antidrogový úřad zmobilizoval všechny své jednotky, ale dosáhl jen mizerných výsledků. Podařilo se jim zatknout jen několik dealerů, ale nikdy nezjistili, odkud se droga ve skutečnosti získává.

"Tentokrát," zabručel Mark, "jsme nejspíš káplí na pořádně velkou rybu. Měli bychom se co nejrychleji podívat na ta lotafová pole."

Vyrušil je Wixon. "Příteli, hodně jsem debatoval s našimi lidmi a rozhodli jsme se, že poslechneme vaši radu. Přesídlíme dál na jih, možná půjdeme ještě jižněji a založíme na břehu moře skutečnou osadu, s přístavem, s obdělávanými poli a budeme žít jako skutečně svobodní lidé."

"Jak to tam vypadá?" zeptal se Mark Raye.

"Sto kilometrů na jih ústí do moře taková menší říčka. Kolem je hodně náplav, stačí jen vymýtit les a budou mít dostatek úrodné půdy. Bylo by to velice vhodné místo s dobrým přístupem k moři a s dobrým úkrytem při špatném počasí."

Mark si sedl na bobek a dlani zametl podlahu před sebou.

"Moji předkové," pravil ostatním, "mi odkázali mapu, kterou jsem si pečlivě prostudoval." Rychle do hlíny klacíkem nakreslil pobřeží a ústí řeky. "Těžší věci naložíte na plachetnici, která ústí řeky najde rychleji a jejíž posádka vše připraví pro založení vesnice. Počká tam na ostatní, kteří přijdou pěšky." Wixon pokýval hlavou. "Vyrážíme hned zítra. Poplujete s námi?"

"Bude rozumné tady někoho nechat, pro případ, že by zbrojnoši podnikli náhlý útok. Pozdržíme je, ale hlavně zahladíme všechny vaše stopy."

Mark zbytek dne pomáhal s přípravami a radil, jak nejlépe vytížit koně. Zašel k plachetnici a do paluby vyryl mapu hvězdné oblohy se stálíci, která ukazovala vždy na jih. Víc pro ně udělat nemohl, jinak by porušil zákony o nevměšování. Potom dvěma námořníkům vysvětlil, jak se vyrábějí sítě, jak se dělají pasti a jak se kladou.

Do tábora se vrátil až v noci. Mima na něj čekala u ohně a připravovala antilopí steaky na bylinkách. Mark právě dojedl, když se za ním zastavil Wixon a sedl si proti němu na zem.

"Příteli, nevím, čím to je, ale mám takový pocit, že se dnes vidíme naposled."

Jeho jasnozřivost Marka zaskočila a hledal vhodnou odpověď.

Wixon ho však předešel: "Je-li tomu skutečně tak, rád bych vám poděkoval za všechno, co jste pro nás všechny udělal. Pouze jsme živořili a váš příchod vlil do našich srdcí naději. Díky vám jsme pochopili, že musíme skutečně bojovat, jinak nikdy nebudeme svobodní. Vystavíme nové město a pojmenujeme je po vás. Nikdy na vás nezapomeneme."

Markovi trochu zaskočilo v hrdle, ale rychle dojetí přemohl a předal Wixonovi ještě další informace. Kde najde železnou rudu, kde olovo...

Wixon si vše zapsal do paměti a pak se zeptal: "Ještě něco by mě zajímalo. Pokud se naše osada bude rozvíjet a bude vzkvétat, což doufám, budeme muset mít nějakou vládu. Co byste nám radil?"

Mark si vzdychl. "Znám jednu možnost. Říká se jí demokracie. Má hodně nedostatků, ale když ji budete mít dost dlouho, zjistíte, že není nad ni."

Když Wixonovi vysvětlil principy demokracie, oba dlouho mlčeli a hleděli na skomírající oheň. Potom se bez jediného slova, jako by si už neměli co říct, zvedli a Wixon odešel.

V té chvíli se ozval Ray: "Měl jsi mi říct, co chceš udělat. Naštěstí jsem včas vypnul nahrávání, jinak by ti Komise pro nevměšování po návratu pěkně dala. Letěl bys ze Služby jako kometa. Rád jsem na mísách s tebou."

"Doufejme, že za odhalení původu entesu přehlédnou menší porušení pravidel."

Mark si vzdychl a šel si lehnout. Cítil, jak se k němu Mima přitulila.

"Připravila jsem ti překvapení," zašeptala. "Zavři oči a počkej na mě chvíli."

Přistoupil na její hru. Slyšel šustění listů a jakési tlumené chichotání. Potom se k němu z každé strany přitisklo jedno tělo: Otevřel oči a s překvapením zjistil, že je to Zila a Lica.

"Víme, že se zítra loučíme," šeptala Mima. "Zachránil jsi obě dvě a chtějí se ti odvděčit. Neměj strach, jejich manželé mají celou noc hlídku."

Marka to zprvu lehce zaskočilo, ale pak na vše zapomněl a nechal se unášet vírem vášně.

18

Když Mark vyšel z chýše, sluníčko už stálo vysoko na obloze. V táboře panoval čilý ruch a Wixon vydával rozkaz za rozkazem.

"Pozměnil jsem plán odchodu," vysvětloval. "Máme mnohem víc nákladu, než jsem čekal. Taky se obávám, že pro ženy a děti bude cesta lesem příliš obtížná. Rozhodl jsem se tedy, že loď rovnou vypluje s materiálem a všemi muži, kteří se na ni vejdou. Až je vyložíme, vrátíme se pro ženy a děti, které budou čekat v zátocě. Zbytek, budou to jen muži, bude postupovat lesem mnohem rychleji. A abychom se vyhnuli nepříjemným překvapením, zbylí muži posílí stráž. Při sebemenším nebezpečí se rozptýlí po lese a podél pobřeží a počkají na návrat lodi."

Mark bloumal po vesnici a neměl co dělat. Všiml si, že Mima má namířeno s košíkem do lesa.

"Wixon mě poslal na bobule, abychom měli něco na cestu."

"Moc rád půjdu s tebou," usmál se Mark. "Aspoň se podívám po okolí a pak - budeme aspoň chvíli sami." Mima na něj vrhla obdivný pohled. "Myslela jsem, že ti včerejší noc stačila ke štěstí."

"Zotavuju se velice rychle," usmál se na ni a sevřel jí ruku.

Šli asi hodinu. Mark obdivoval ladné pohyby dívčina pružného, štíhlého těla. Mima trhala nafialovělé bobule. Najednou zděšeně vykřikla.

"Marku, Marku! Pomoc! Po..."

Vyřítil se za jejím hlasem a pak se zděšeně zastavil. Z větví se spustila dlouhá bílá vlákna, silná asi jako prst, a Mima se z nich nemohla vymanit. Vzduch jako by se rozechvěl a v koruně stromu přistálo hrůzné stvoření opatřené párem blanitých křídel, které s pozoruhodnou rychlostí šplhalo po vláknech dolů.

Mark vytrhl meč, zesílil si pole a vrhl se k Mímě.

"Rayi, honem sem!"

Dvěma mocnými údery meče přetřel vlákna, která věznila Mimu, a přitáhl si ji k sobě. Nestvůra byla sotva metr od ní.

Odběhli asi deset metrů. Pavouk stál teď na pevné zemi a poulil na ně oči.

Mezitím už dorazil Ray.

"Zkus ho na chvíli zaměstnat," požádal ho Mark, "já zatím odvedu Mimu stranou. Až bude mimo nebezpečí, tak tu mrchu dezintegruj."

Pár se dal na útěk a pavouk se chystal k činu. Soustředil se na jedinou zbývající oběd. Ve chvíli, kdy do ní chtěl zatnout své jedovaté zuby, oběť uskočila stranou. Netvor se rozběsnil a zaútočil nanovo. Ray opět uskočil. Tak to šlo pořád dokola, dokud se Ray neujistil, že Mark s Mírnou už na něj nevidí. Potom napřáhl levici, z ní vyšlehl fialový paprsek a pavouk okamžitě zmizel i s několika stromy. Jako by je přejela nějaká obrovská guma.

Ray potom dohnal Marka, který se snažil uklidnit šokovanou Mimu. Tiskl ji k sobě a říkal Rayovi:

"Myslím, že máme další záběr pro televizi. Takového pavouka jsem ještě nikdy neviděl."

Ray zchladil jeho nadšení. "Tohle už vysílali. Tenhle druh létajících pavouků se jmenuje pavouši, pocházejí z třetí planety soustavy katalogového čísla 39.82.34.33. Jsou známí svou krutostí a ničivou silou. Nezabíjejí proto, aby se nažrali, ale ničí vše, nač narazí. Mají nějak narušený pud sebezáchovy. Jejich domovská planeta je vyjmuta z kolonizace. Čeká se, až vymřou hladu a sežerou se mezi sebou."

"Později si musíme zjistit, jak se sem dostali," odpověděl Mark. "Teď jsou pro naše přátele nebezpečím číslo jedna. Zjisti, kolik jich ještě je, a dezintegruj je."

Ray se vznesl nad stromy a Mark se mohl dál věnovat Mimě. Stále se třásla jako osika. Aby ji konečně uklidnil, musel nasadit nejstarší léčebnou kúru, jakou lidstvo zná. Začal ji něžně líbat. Za pár minut se z lesa neslo sténání, které už nemělo se strachem nic společného.

* * *

Než se Mark vrátil s Mírnou do tábora, přidal se k němu Ray.

"Byli tam ještě dva. Vyřídil jsem je. Nebezpečí je zažehnáno, ale budeme si muset dávat pozor."

V táboře zůstaly už jen děti s matkami a deset mužů jako ochrana. Míma vyličila Wixonovi co se stalo, a náčelník se rozhodl, že co nejdřív vyrazí k pobřeží.

"My s Rayem provedeme noční průzkum," slíbil Mark.

Povečeřel s Mírnou, která se už vzpamatovala ze šoku, a potom dal Rayovi znamení, aby šel za ním.

Zvolna došli na mýtinku, která byla dostatečně daleko od tábora.

"Zavolej modul. Poletíme se podívat na ty jejich lotafové plantáže."

"Už by tady měl být," odpověděl klidně Ray. "Zavolal jsem ho, hned jak jsme vyšli z tábora."

Za pár minut vedle nich skutečně přistála plastová koule.

"Poletíme těsně nad stromy," nařídil Mark. "Člověk nikdy neví. Třeba tady mají i radar."

Android ukázal na jednu kontrolku. "Pokud by tomu tak bylo, pak se rozsvítí a já hned půjdu k zemi. Kterým směrem to vezmeme?"

"Mám takový pocit, že je to někde na východ od města."

Modul za necelých pět minut přeletěl nad rozlehlou planinou. Mark na obrazovce jasně viděl rostliny připomínající přerostlé slunečnice, které měly uprostřed fialových okvětních lístků velkou cibuli.

Ray ukázal na řadu budov. "Biodetektory reagují jako šílené. To budou ubikace dělníků."

Stranou stála menší budova.

"Tam zřejmě ukládají úrodu. Venku je zhruba deset lidí. Podle mě stráže."

"Přistaň radši o kus dál. Překvapíme je."

Když přistáli, Mark vydal další rozkazy: "Měsíc nesvítí, noc je temná. Můžeš se tedy dostat nepozorovaně na střechu toho skladu. Seber pár cibulí na analýzu. Potom tam hod' zápalný granát a nastav ho na čtyři minuty."

Ray přikývl a tiše se vznesl k nebi. Ke splnění úkolu nepotřeboval víc než deset minut. Když modul odlétal, nad skladem se vznášela oranžová zář.

Když letěli nad lesem, Mark si všiml četných pavučin na stromech, připomínaly jakousi podivnou plíseň.

"Nevím, jak dlouho ty potvory tady jsou, ale odevzdaly pěkný kus práce. Doufejme, že byly skutečně jen tři."

velmistr, si zalezly do kouta a tam se chvěly hrůzou. Vyštěkl na ně, aby vypadly. Ochotně mu vyhověly. Carter udeřil pěsti do stolu. "Právě jsem měl velice nepříjemný rozhovor s tím jejich velmistrem. Přišel mi říct, že banditi zapálili sklad, ve kterém byla čtvrtina celé úrody. A právem mi vyčítal, že jsme je dostatečně neochránili. Co dělají ti pavouši?"

Jeff si prohrábl světlé vlasy. "Nevím. Dneska ještě před svítáním jsem letěl na obhlídku. Začali soukat pavučiny a pak se najednou zastavili. Třeba jim zdejší klima nevyhovuje."

"Musíme ty povstalce nějak zastavit," zavrčel Carter. "Co navrhuješ?"

Jeff si vytáhl mapu. "Nevím, jestli se můžeme spolehnout na tvrzení toho velmistra. Když jsem kontroloval pavouše, zapnul jsem biodetektor. V okolí je jen pár lidí. Nic víc." Palcem ukázal na místo nedaleko mořského břehu. "Každopádně tě můžu ujistit, že les se povstalcům nehemží. Možná bychom se měli Minaka zeptat, jestli ten sklad náhodou nezapálil sám, aby si část úrody ulil pro sebe."

Carter se zamračil. "Jestli se nás pokusil převézt, šeredně si to vypije. Zaútočíme na vesnici a vezmeme rukojmí. Při troše štěstí se na nic nezmůžou. Pak uvidíme, jestli velmistr dodrží slovo. Připrav plošinu a vezmi si dva lidi."

Navečer se Mark vrátil s Wixonem do tábora. Ráno sledovali odchod hlavní skupiny, ale hned se zase vrátili k moři, aby dohlédli na přípravy k odplutí.

"Do země zaslíbené se dostanou jako první," usmál se Wixon. "Rád bych plul s nimi, ale radši dohlédnu na ženy a děti. Ty jsou naše budoucnost. Jestli chceme, aby se nám tam dařilo, musíme mít brzo hodně dětí."

V táboře nehořel jediný oheň. Bylo jasné, že se něco stalo. Přiběhl k nim Zimon a ještě se celý trásl rozčilením.

"Nějací muži! Přiletěli na takové desce. Neměli meče, a tak jsme se na ně vrhli, ale z rukou jim šlehalý blesky a oheň."

"Co chtěli?" zeptal se klidně Mark.

"Takový vousatý ďábel chtěl mluvit s náčelníky. Když zjistil, že nejste tady, zatvářil se zmateně. Sebral deset žen a deset dětí, nahnal je na tu desku a řekl mi: 'Zítří ráno budou vaši náčelníci na mýtině dva kilometry odtud na sever. Jestli se dneska v noci pokusíte o útok na město nebo na lotafová pole, tak ženy a děti popravíme.'"

Mark si dal od Zimona útočníky popsat. "Asi to jsou obchodníci s drogou. Budeme muset být opatrní."

O něco později přišel za pozemšťany zdrcený Wixon. "Mluvil jsem o tom s chlapy. I když je velice malá šance je osvobodit, musíme se o to pokusit. Čtyři dobrovolníci půjdou zítra se mnou na tu mýtinu."

Mark zavrtěl hlavou. "Myslím, že se chtějí setkat spíš se mnou. Jestli ženy vyslyšeli, určitě se od nich dozvěděli, že jsme tady a co jsme podnikli."

"Taky si to myslím," vzdychl Wixon, "ale nechtěl jsem po vás žádat takovou oběť."

"Takže se s nimi setkám já a Ray. Bohužel musíte jít s námi i vy, protože teď už určitě vědí, že jste náčelník. Ostatní budou užitečnější tady. Nejrozumnější bude, když si teď půjdeme všichni lehnout. Zítřka potřebujeme jasnou hlavu."

Mark vstal a zamířil s Rayem ke své chatě.

"To jsme jim to nadrobili," řekl Rayovi. "Musíme je z toho dostat. Piráti mají základnu na Sarku a určitě přiletěli lodí. Na oběžné dráze nebyla, jinak bychom ji zaregistrovali. Kde ji asi tak mohli schovat?"

V Rayových elektronických obvodech to na tři vteřiny zapracovalo a android odpověděl: "Detektory zjistily jakousi kovovou hmotu přesně ve směru, kde je podle Mimy ona zakázaná stezka. Budeme hledat tam."

Mark souhlasil. "Zavolej modul, ať přistane co nejbliž tábora. Až všichni usnou, vytratíme se."

O půlnoci už pozemšťané tiše letěli nad lesem.

"Zapojil jsem rušičku," poznamenal Ray, když vycítil, že Mark je trochu nervózní. "Radarem nás nezaměří."

Po nějaké chvíli objevili soutěsku s několika baráky, které zcela určitě vyrobila nějaká továrna Unie.

"Teď už zbývá jenom najít tu loď," poznamenal Mark.

Za necelou půlhodinu se jim podařilo i to. Ray přistál o něco dál a Mark vyskočil na zem. Po hodině se dostali do blízkosti pirátského člunu.

Pozor, venku je hlídka, varoval Ray.

Mark spatřil před vstupem do lodi přecházet jakýsi stín. "Na nějaké chytračení není čas," rozhodl.

"Foukni na něj uspávací."

Strážný se skácel k zemi a Ray podal Markovi pilulku, která neutralizovala účinky plynu. Potom se oba rozběhli ke vchodu do lodi.

Ray se na okamžik zastavil a zapnul všechny detektory.

"Myslím, že byl sám, ale stejně si musíme dát pozor. Ty silné přepážky se nedají naprosto bezpečně prověřit."

Do velitelské kabiny se nicméně dostali bez potíží.

Tam Mark našel palubní dokumenty. Začel se do nich a požádal Raye, aby zatím prohledal loď.

"Na palubě je ještě sedm pavouků," informoval ho Ray. Když Mark skončil velice zajímavou četbu, přistoupil k videospojení. Několikrát ťuknul na klávesnici a spojil se s přijímačem Služby pro dohled nad primitivními planetami.

"Chci mluvit s generálem Khovem. Priorita A1."

Dozorčí důstojník se na něj podíval a rozesmál se.

"Patrně se vracíte z maškarního bálu a ještě jste nestačil vystřízlivět. Podívejte se na počítač a zjistíte, že tady máme půlnoc. Jestli generála vzbudím, může se velice snadno stát, že nás všechny přeloží na nějaký zapadl satelit, kde zajdeme nudou."

"Trvám na své žádosti," odpověděl suše Mark. Dozorčí jen pokrčil rameny. "Jak chcete. Ale nemůžete mi vyčítat, že jsem vás nevaroval."

Za necelých pět minut se na obrazovce ukázala tvář generála Khova. Oči měl ještě šikmější než obvykle a pleš mu zářila jako vycíděná měď.

"Stone, začínám mít pocit, že se mě při každé misi snažíte pravidelně vzbudit," pronesl mrazivým hlasem.

"Je mi to nesmírně líto, pane generále. Nevolám ze své lodi, ale z lodi pozemských pirátů, kteří přistáli na Sarku. Každou chvíli se může stát, že se přeruší spojení. Potřebuju jasné instrukce. Objevil jsem původ NTS, extrahují ho z jedné zdejší rostliny. Domorodci jí říkají lotaf."

S generálem Khovem normálně nic nehnulo, ale tentokrát přece jen projevil jistý zájem.

"Podrobněji," přikázal suše.

Mark mu rychle shrnul výsledky Rayovy analýzy. "Navíc mám takový pocit, že drogu pašují v klecích s pavouky, kteří jsou oficiálně určeni pro zoologické zahrady."

"Pokračujte v hlášení," nařídil Khov, "a já zatím seženu admirála Neumana."

Mark asi deset minut ličil, co všechno se na planetě událo od jejich přistání. Potom se na obrazovce znovu ukázal Khov. Měl lehce stažené koutky, což se u něj dalo považovat za úsměv.

"Měl jsem to potěšení vzbudit samotného velkého admirála. Objev pravděpodobného zdroje drogy, s níž se v poslední době stále víc obchoduje, ho velice rozjařil a počítače už vyhledávají všechny dovozy exotických zvířat. Náhodou má jednu jednotku v sousední soustavě. Přerušil její akci a posílá vám ji na pomoc. U Sarku by měla být za šest hodin. Pál bych si, aby na primitivní planetě nedošlo k přímému zásahu, ale Neuman má na prezidenta větší vliv než já. Dosáhl jsem pouze jednodenního odkladu."

Pohled mu ztvrdl. "Tady máte ty své instrukce: V následujících šesti hodinách musíte všemi prostředky zabránit odletu pašerácké lodi. Až přiletí křižník, ať se schová za pátou planetu, která je nyní v příznivé poloze. Potom musíte nějak zařídit, aby piráti odstartovali, jako by jim hořela půda pod nohama. Pokud se vám to nepovede do čtyřiašedeseti hodin, křižník zaútočí bez ohledu na následky, které by to mělo na místní obyvatelstvo. Doufám, že mé očekávání nezklamete. Až skončíte, budu netrpělivě očekávat vaše hlášení." Obrazovka zhasla a Mark se zamyslel.

"Dost těžko řešitelný problém," konstatoval klidně Ray, který právě skončil s prohlídkou lodi.

Mark potřásl hlavou a tvář se mu rozjasnila. "Myslím, že jsem dostal nápad!" Zadíval se na letový počítač. "Odmontuj ten krycí panel, ale ať to nikdo nepozná."

Netrvalo dlouho a Mark mohl nakouknout počítači do střev.

"A teď velice opatrně vyndej blok s paměťovými krystaly a kryt zase nasad'."

Ray rychle provedl Markovy rozkazy a potom se rychle uklidili na svůj modul. Mark dopadl do křesla, vytáhl z kapsy deseticentimetrovou kostku a zasmál se.

"I kdyby kapitán těch pirátů byl kdovíjaký astronaut, potrvá mu několik hodin, než se mu podaří propočítat hloubku vnoření do subprostoru bez počítače. Teď musíme jen šikovně vyjednávat, abychom osvobodili rukojmí."

20

Slunce bylo na vrcholku své dráhy a Wixon ve společnosti obou pozemšťanů už přes dvě hodiny čekal na palouku, kde se měli setkat s piráty. Konečně se nad lesem ukázala antigravitační plošina, zakroužila nad nimi a přistála. Carter se zřejmě chtěl ujistit, jestli na ně v záloze nečekají ještě další humanoidi. Mávl na trojici termopistolí, aby si nastoupila. Plošina se za tíživého mlčení vznesla a o deset minut později přistála před prefabrikovanými baráky.

Na Wixona to všechno silně zapůsobilo, ale snažil se nedávat svůj údiv najevo. Jakmile stál opět na pevné zemi, obrátil se ke Carterovi a řekl mu: "Cizinče, letěli jsme s tebou dobrovolně. Kdy dodržíš i ty slovo a dáš svobodu ženám a dětem?"

Carter se jen cynicky rozesmál. "Já vám nic nesliboval! Předám vás velmistru Minakovi. Ale jestli vaši muži zaútočí, začneme na vaši vesnici shazovat zajatce. Hezky jednoho po druhém."

Wixon pochopil, že jeho oběť byla marná, a svěsil hlavu.

Piráta vychutnával svůj triumf a galaktickou řečí prohodil ke svému pobočníkovi: "Zavři je do cely a nech je hlídat. U těchto divochů člověk nikdy neví."

Nato Mark pronesl domorodým jazykem: "Domnívám se, že nikdy už Sark neopustíte, protože vám něco chybí v tom vašem podivném kovovém domě."

Carter sebou trhl, popadl Marka za rukáv a zavrčel: "Vyjádři se jasněji."

"Stráž vám asi neřekla, že celou noc na dnešek prospala," vysvětloval Mark s úsměvem. "Měl byste si přezkoumat obsah té velké kovové skříně, co stojí vlevo, když se vejde do horní místnosti."

Kapitán ho surově odstrčil, sáhl po telekomu a galakticky do něj zařval: "Igre, hlídka proběhla v pořádku?" Lodník poněkud váhal s odpovědí a Carter na něj vyštěkl: "Jestli mi okamžitě neřekneš pravdu, přísahám, že tě dám zavřít do klece k pavoušovi."

Lodník se musel ač nerad přiznat. "Nevím, jak je to možné, ale asi jsem na pár minut usnul. Když jsem se vzbudil, provedl jsem obvyklou obchůzku a všechno bylo v pořádku."

Carter jen tlumeně zaklel a nařídil, aby prověřili palubní počítač. Zatímco čekal na výsledek, nervózně přecházel sem a tam. Za necelých pět minut se v telekomu ozval znejistělý Igorův hlas.

"Paměťové krystaly!"

"Co je s nimi?"

"Chybějí." Kapitán se obrátil na Jeffa. "Můžeš je nějak nahradit?"

"Máme čisté krystaly. Chtělo by to ale měsíce propočtů, než je pořádně naprogramujeme. A není jisté, jestli se po prvním vnoření neoctneme na úplně jiném konci galaxie."

Carter v návalu vzteku namířil na Marka termopistolí.

"Máš deset vteřin. Vrať mi to, jinak tě zabiju."

Velice ho překvapilo, když Mark zůstal naprosto klidný. "Když zemřu, o krabičku přijdeš."

Jeff se přitočil ke kapitánovi a pošeptal mu: "Žádné hlouposti. Ty krystaly musíme dostat za každou cenu. Slib mu cokoli. Jakmile tu paměť dostaneme, můžeš si ho pít nad ohněm nebo rozřezat na nudličky, jak budeš chtít."

Carter se uklidnil, což byl na něj skutečně mimořádný výkon.

"Dobrá," řekl Markovi, "budeme se bavit vážně. Co za tu kostku chceš?"

"Pusťte všechna rukojmí."

"Dobrá. Jakmile bude krabička tady, můžou klidně odejít."

Pozemšťan však zavrtěl hlavou. "A opět nedodržíte slovo. Nejdřív je musíte pustit."

"Pobiju všechny rukojmí!" rozeřval se pirát. "Pěkně jedno po druhém. A začnu dětma. Pak se uvidí, jestli mě poslechněš nebo ne!"

Mark nehnul ani brvou a prstem ukázal na slunce.

"Jestli ten, kdo má teď tu kostku, nedostane o mně zprávu, dřív než slunce klesne ke stromům, pak ji roztluče kyjem."

Při té představě se Jeff otřásl. "Propána," zašeptal galakticky, "povol. Nerad bych na týhle nemožný planetě strávil zbytek života."

Carter si hlasitě odfrkl a zavrčel: "Co teda navrhuješ?"

"Zajatci okamžitě odejdou s náčelníkem Wixonem," odpověděl Mark. "A můj druh zatím dojde pro krabičku."

"A všichni zdrhnou, co?"

„Ne, protože tady zůstanu já."

Piráť se na chvíli zamyslel. Raněná ješitnost mu velela odmítnout, ale nakonec zvítězil rozum. "Dobře. Ale při sebemenším podrazu tě dám sežrat létajícím pavoukům."

"Platí. Rychle shromážděte rukojmí, protože slunce začíná klesat."

Carter vydal příslušné rozkazy a Mark zašeptal Wixonovi, který byl z celé debaty naprosto zmatený: "Do vesnice se dostanete, ale nezdržujte se v ní. Utečte na břeh moře a poschovávejte se mezi stromy. Když to půjde, doženeme vás, ale kdybychom se už nikdy neměli vidět, vystavte to město na naši paměť."

Wixon chtěl něco namítnout, ale dva piráti už přiváděli rukojmí. Nezbývalo mu než Marka poslechnout.

"Prosím vás pouze o jednu laskavost," dodal ještě

Mark. "Dávejte na Mimu pozor. Ať jí nic nechybí." Skupinka se vydala na pochod a Mark přikázal Rayovi:

"Jdi pro ty krystaly, ale vrať se až za dvě hodiny, aby to působilo věrohodně."

"Jasně. Zesil si pole a buď se mnou pořád ve spojení. Carter je práskaný a s porážkou se nesmířil."

Jakmile Ray odešel, Mark si s bohorovným klidem sedl pod strom a Jeff z něj nespouštěl oči.

Míjely minuty, příliš dlouhé pro Cartera, který byl tak nervózní, že nedokázal zůstat na jednom místě a pořád rázoval uličkou mezi baráky. Snad už postě se podíval na hodinky. Konečně se Ray vrátil. Pirát vítězoslavně zařičel a vytrhl Rayovi kostku z ruky.

Jeff mu ji hned sebral a pozorně si ji prohlédl. "Zdá se v pořádku. Jdu ji zabudovat a spustím test."

Carter se postavil před Marka, který se přihloupě usmíval.

"Dostal jste, co jste chtěl, takže můžeme odejít, ne?"

Piráť se zle ušklíbl. "Za tohle krutě zaplatíte. Nesnáším, když si někdo ze mě takhle vystřelí. To, co vám připravoval velmistř, je procházka rajskou zahradou proti tomu, co s vámi udělám já."

21

Carter nespouštěl z Marka oči. Když si uvědomil, že výhružka příliš nezapůsobila, dodal:

"Zároveň zase zajmu rukojmí, která si myslí, že mi už unikla. Než odletím, předám je velmistřovi. Ale nejdřív si s nimi moji muži trochu zalaškují."

Pustil se do zevrubného popisu, co provedou s ženami a jaká muka čekají muže. Jediná Markova reakce bylo diskrétní zívnutí, čímž jen přilil olej do ohně.

Nakonec se však Carter ovládl a spojil se s Jeffem. "Všechno v pořádku?"

"Zabudoval jsem krystaly. Na první pohled všechno funguje, ale pro jistotu jsem spustil kompletní test.

Myslím si ale, že můžeš se zajatci naložit podle libosti. Hezky se bav! Přijdu se na tu srandu podívat, jen co to tady skončím."

Carter se spokojeně usmál, strčil telekom do kapsy a zavadil o Marka pohledem. Potom se prudce rozmáchl a chtěl ho udeřit do obličeje.

Zařval však bolestí. Ruka mu odskočila už dvacet centimetrů od cíle a měl pocit, jako by udeřil do kamenné zdi.

Pro jistotu ustoupil o krok, vytrhl z pouzdra pistoli a namířil na Marka, který se dosud nehnul z místa.

"Oddělám tě!" zalykal se vzteky.

Ztuhl překvapením, když se jeho budoucí oběť ironicky ušklíbla a odpověděla tou nejčistší galaktičtinou:

"Přestaňte se chovat jako blbeček. Už po té nešťastné ráně pěstí jste si měl uvědomit, že jsem chráněn silovým polem a že mě nedostanete ani nějakou termopistolou. A potom, můj společník není jeden z těch chudáků domorodců, které tak rád trápíte a terorizujete, ale android, který by vás už dávno mohl dezintegrovat, jako to udělal těm vašim třem pavoušům, které jste vypustil do lesa navzdory všem nařízením Pozemské unie."

Carter ztuhl a upřel oči na Raye, kterého předtím pocítil jen letmým pohledem. Android stál nehnutě jako socha, levou ruku měl zvednutou.

"Ten levý barák," řekl Mark, aby piráta zcela přesvědčil.

Ray maličko hnul rukou a z předloktí vyšlehl fialový záblesk. Barák rázem zmizel. Zbyla po něm jen jáma v zemi, v níž se leskla obnažená skála.

Carter zvolna vrátil pistoli do pouzdra a třesoucí se rukou si otřel zpocené čelo.

"Vy jste poldové," vydechl.

"Mýlíte se, jsem agent SDPP."

Pirát se znovu podíval na Raye a potřásl hlavou.

"Slyšel jsem, že Služby používá nějaké vylepšené androidy, ale že jsou tak vylepšení, to by mě nenapadlo! A ty ochranné opasky! Už dávno jsem chtěl nějaký sehnat, ale nepodařilo se mi to." Carter se uklidnil a oči se mu lstivě zaleskly. "Oč vám vlastně jde? Jistě, udělal jsem chybu, neměl jsem na této planetě přistávat, ale vy zase nemáte důvod mě nějak buzerovat nebo dokonce zatýkat. To je věc policie."

"Jen klid," usmál se Mark, "ta už o všem ví. Využil jsem návštěvy vaší lodi a podal jsem šéfovi kompletní hlášení. Ani ne za čtyřicet hodin bude v téhle soustavě hlídkovat policejní loď, která vás má dostat. Tou dobou už budou vaši komplici za mřížemi nebo aspoň pod dohledem."

Pirát se zatvářil nedůvěřivě.

"Jak by je zjistili?"

"Když jsme zjistili, že jste drogu pašovali v klecích s pavouši, zapojili jsme počítače. Víte, on není takový problém zjistit, kdo kdy na jejich domovské planetě přistál."

Carter chvilu, nic neřikal. Tvářil se, jako by kousl do citronu, a pak se podezřívavě zeptal: "A proč mi to vlastně říkáte? Když rychle zmizím, tak poldům uniknu."

"To ano. Radost z toho nemám, ale poslouchám rozkazy. Těžíte z něčeho, čemu se říká válka policajtů."

"Co tím chcete říct?"

"Vesmírná policie má veškeré pravomoci a admirál dal flotile rozkaz zničit vás, ať jste, kde jste, třeba i na Sarku. Ale generál Khov, jako můj šéf, má úctu k zákonu o nevměšování a byl by radši, kdybyste z této planety unikl."

"Vážně?"

Mark jen mávl rukou.

"Podle něj jste jen něco podružného. Sark bude přirozeně pod dohledem. Bude tady přísný zákaz přistání. Hlídat jej budou satelity 'zabijáci', které bez milosti zničí každou loď, která se k Sarku přiblíží. Tím bude oříznut i přístup k entesu. Generál určitě dá přednost tomu, když utečete a uniknete trestu, než aby narušil přirozený vývoj zdejší populace."

Pirát se zachmuřil. "Asi je to tak," zabručel. "Nezbývá mi nic jiného než rychle vypadnout." Vytáhl telekom. "Jeffě, připrav se na okamžitý start a pošli pro mě Igora s plošinou."

Mark přikývl a dodal: "Co jste vůbec dávali velmistrovi za ty pytle lotafu?"

"Obyčejné regenerační pilulky. Rád jednám vždy se stejnými lidmi."

"To je chytré," usmál se Mark. "Teď už chápu, proč se udržel tak dlouho u moci."

Vedle nich přistála antigravitační plošina. Pirát už nic neřekl, nastoupil si a dál se na Marka nenávisně díval.

22

Mark se snad už podesáté podíval na hodinky. "Na palubě jsou skoro hodinu. Tak proč neodstartovali?" Ray naprosto lidsky pokrčil rameny. "Ať už se teď stane cokoli, základní úkol mise jsme splnili - zabránili jsme jim odstartovat příliš brzy. Policejní křižník stačil dorazit."

"To ne, Rayi! Nejdůležitější je, aby ten zatracený pirát odletěl ze Sarku. Nesmějí ho zničit tady na planetě."

Ray ukázal na jakýsi bod na obzoru. "Pozor, vrací se antigrav. Posil si pole."

Plošina přistála asi třicet metrů od nich a z ní sestoupil plavovlasý Jeff. Už z dálky ukazoval prázdné ruce. Když došel k Markovi, ironicky se usmál. "Kapitán by se před startem ještě rád dodatečně pojistil,

proto jsme si vzali jako rukojmí tři mladé ženy. Jsou teď u klecí s pavouši. Kdybyste se o cokoli pokoušeli, Carter tu klec otevře."

Vytáhl z kapsy komunikátor a dodal: "Abyste si nemysleli, že blufujeme, můžete se s rukojmími spojit. Carter je s nimi."

Když Mark zaslechl z reproduktoru Mimin hlas, ztuhly mu rysy. Nešťastnice byla v šoku, ale nicméně pochopil, že jsou s ní Zila a Lica.

"Jestli neuděláš, co řeknu, dám je sežrat pavoušům!" "Co vlastně chcete?" zeptal se Mark chraplavým hlasem.

"Abys šel na palubu místo nich, kdybychom se náhodou potkali s policajty."

"Obávám se, že tím se z toho nedostanete."

"Ještě uvidíme! Ale kdybych přece jen měl zařvat, utěšilo by mě, kdybych s sebou vzal člověka, který zmařil nejlepší kšeft století."

"A jestliže přijmu, pustíte ty ženy?"

"Nejdřív musíš neutralizovat toho androida. Jeff je kybernetik a zkontroluje to. Pak tě doveđe na loď. Jakmile budeš na palubě, propustím ty holky."

"A jak mám věřit, že dodržíte slovo?"

Carter se cynicky usmál. "Jakmile budeme ve vesmíru, nemají žádnou tržní hodnotu. Máš teď minutu na rozmyšlenou. Pak předhodím první pavoušovi. Nechám tě na příjmu, abys slyšel její řev."

Ray si všiml, jak Mark váhá. "Na to nesmíš přistoupit. Uvědom si, že Carter nikdy nedodrží slovo."

Jakmile budeš na palubě, bude tě znovu vydírat, aby sis sundal opasek. Pak mu budeš vydán na milost a nemilost. Dobře víš, že až budete v kosmu, policejní křižník se vás bude snažit zadržet. Jeho velitel má přísné rozkazy a nebude o ničem diskutovat. Nemáš žádnou šanci, jak se z toho dostat."

Mark se smutně pousmál. "To vím, ale nemůžu si koupit život za cenu bytí a nebytí tří nešťastných dívek."

"Tvá oběť bude naprosto zbytečná! Carter vás nikdy nepustí."

"To je možné, ale i kdybych měl šanci jedna ku stu je zachránit, musím se o to pokusit."

"Ještě třicet vteřin!" ozvalo se z reproduktoru.

"Je čas," vzdychl si Mark. "Sbohem, Rayi. Doufám, že Khov pro tebe někoho pošle."

"Zapřísahám tě, Marku, uvažuj!"

"Je pozdě, Rayi. Musíš poslechnout."

Ray tedy ustoupil.

"Dobrá, přijímám," ozval se Mark nahlas.

"Bylo už načase," opáčil Carter. "Ještě dvě vteřiny a už by si jeden pavouš pochutnával na čerstvém mase. Jeffe, přesvědč se, jestli toho robota vypnul."

Ray viděl, jak ti dva míří k němu. Zaznamenal výraz Markovy tváře a rychle si přehrával všechny mise, kterých se zúčastnili spolu. Při pomýšlení, že bude už navždy odloučen od druhu, pro kterého a jehož prostřednictvím existoval, zachvátila jeho elektronické neurony šílená bouře. Jen vzdáleně slyšel, jak Mark vysvětluje: "Řídicí systém je uložen na místě levého prsního svalu."

* * *

Jeff se pro jistotu držel trochu dál. Mark očima zalitýma slzami napřáhl ruku a chystal se rozhrnout Rayovi halenu, aby mu otevřel hrud.

"Sbohem, můj jediný skutečný příteli," zašeptal.

A vtom se stalo něco neuvěřitelného! Android se poprvé vymkl Markově kontrole. Rozmáchl se pravou rukou a udeřil Marka přímo do brady. Jeho pán okamžitě ztratil vědomí. Současně zvedl levou paži, z níž vyšlehl fialový paprsek a zasáhl Jeffa, který se vzápětí proměnil v ohnivý sloup.

Potom Ray přiskočil k řídicímu panelu antigravitační plošiny a odstartoval.

"Co se děje? Jeffe, odpověz!" křičel Carter.

Za tři minuty dorazila plošina k pirátské lodi. Vstupní komora byla ještě otevřená. Ray do ní vletěl a brzdil až na poslední chvíli.

Plošina ještě nezastavila a už z ní seskočil. Lodník, který měl službu, čekal srážku a zavřel oči. Ani neviděl, jak z androidova čela vyšlehl paprsek, který ho poslal do pekel.

Ray věděl, že výsledek akce závisí na pouhých vteřinách. Vrhł se vpřed a dveře raději dezintegroval, než

aby se zdržoval jejich otvíráním.

Na chodbě narazil na nějakého lodníka, který právě vycházel z kabiny. V běhu ho odhodil mávnutím ruky. Bohužel nekontrolovanou silou. Lodník naletěl na stěnu, promáčkl ji a na zem se sesulo už jen mrtvé tělo se zpřeráženými kostmi.

Konečně se dostal na místo. Scénu, která se tam právě odehrávala, zanalyzoval v miliontině vteřiny. Carter stál u dveří a v levé ruce tiskl dálkové ovládání pavouších klecí. V pravici držel komunikátor. Zřejmě doufal, že se mu ještě podaří navázat spojení s komplicem.

Tři mladé ženy měly magnetická pouta a každá ležela před jednou klecí. Pavouši doráželi na plastikovou stěnu. Nešťastnice ječely hrůzou, až na Zilu, která měla to štěstí, že omdlela.

Když pirát spatřil, jak Ray vletěl do místnosti, vykřikl: "Ještě krok a vypustím pavouše!"

Android se posupně zachechtal. "Klidně! Jejich jed mi neublíží. Zato u vás je tomu jinak. Jestli ovšem chcete zemřít v prackách těch potvor, nebudu vám bránit."

Carter zbledl a čelo se mu orosilo potem. "Moment," znejistěl. "Můžeme se přece nějak dohodnout. Tím byste přece odsoudil i ty tři ženy. Kde je váš pán? Já se domníval, že vám něco přikázal."

Ray chvíli mlčel a potom prohlásil: "Mně už nikdo nic nebude rozkazovat."

"To není možné! Jsi jenom android. Nemůžeš přece jen tak, když se ti zamane, ohrožovat lidské životy. Tvůj pán byl ochotný obětovat svůj život, jen aby zachránil ty tři."

Ray se ironicky usmál. "Uvažujte logicky! Pořád se oháníte tím, že jsem android. Měl byste potom vědět i to, že neznám lidské city jako soucit, nenávist nebo lásku. Vaše smrt jen předběhne rozsudek Velkého soudního počítače."

"Na to nemáš právo!" zařval Carter a dál svíral v ruce dálkové ovládání. Ray se do téhle naprosto zbytečné debaty pustil jen proto, aby odvedl pirátovu pozornost a našel vhodný úhel výstřelu.

Dezintegrátorem by totiž ohrozil rukojmí.

Nicméně musel využít příležitosti. Každou chvíli se mohl objevit nějaký komplic. Rozhodl se tedy, že přejde do akce a použije čelní blesk.

Carter v poslední křeči stačil stisknout ovladač a otevřít klec, před níž ležela Zila. Zvíře uvnitř náhlé otevření klece překvapilo a zlomek vteřiny se ani nehnulo.

Ray pohotově zareagoval. Skokem byl u klece. Levou rukou strhl Zilu dozadu a pravou nastavil právě ve chvíli, kdy se ta potvora chtěla zakousnout do mladé ženy.

Pavouše neúspěch jeho útoku zarazil stejně jako nezvyklá tvrdost kořisti. Chystal se zahryznout znovu, ale to už Ray zaktivoval dezintegrátor a fialový zášleh zvíře doslova vymazal.

Pak zařval na ženské, aby byly zticha, a přesekl magnetická pouta. Omdlelou Zilu vzal do náruče a dvěma ostatním nařídil: "Pojďte za mnou a znovu vám říkám, hlavně mlčte!"

Rychle přešel k antigravitační plošině. Jeden ozbrojený pašerák se tam zrovna skláněl nad mrtvým tělem lodníka. Když spatřil androida, prudce se napřimil a vytáhl termopistoli. Domníval se, že Ray není ozbrojený, a posmíval se mu: "Pusť tu holku a zvedni ruce, nebo z tebe udělám škvarky!"

Než pochopil svůj omyl, bylo po něm.

"Vylezte si na tu plošinu," nařídil Ray a položil Zilu opatrně nahoru.

Potom si sedl k řízení a odstartoval. Za dvě minuty zastavil za jedním skalním výběžkem. Seskočil na zem a přikázal: "Hlavně se nehýbejte. Vráť se za čtvrt hodiny. Zatím se pokuste probudit vaši přítelkyni. Nic jí není, pouze omdlela."

Odběhl za skálu, tam spustil antigravitační reaktory a odletěl k lodi. Musel ještě něco dodělat.

Zapnul biodetektor a v klidu si prohlédl loď. Objevil ještě tři piráty, které bez milosti zlikvidoval.

Nakonec zašel do pilotní kabiny a zapnul letový počítač.

Rychle a přesně jej naprogramoval. Potom se spokojeným úsměvem, což je u androida něco zcela nezvyklého, stiskl tlačítko.

Rázem se rozsvítila řada kontrolky a generátory zahučely. Ray rychle opustil loď. Přistál asi o padesát metrů dál a čekal, co se bude dít.

Vrata přechodové komory se automaticky zavřela, zvuk generátorů sílil, až přešel v pronikavý pískot. Loď se zvolna zvedla, stoupala stále rychleji, až se změnila v maličký černý bod.

Ray se spokojeně vrátil k plošině, kde ho čekaly tři vyděšené dívky. Zila se už probírala, ale byla ještě

celá bledá.

"Mé dámy," usmál se na ně, "tak už je to za vámi. Můžete se vrátit domů."

Zvolna odstartoval. Cítil, jak mu elektronické obvody zaplavuje nesmírná úleva a jak opět začínají fungovat normálně. V té chvíli zaznamenal vyděšené volání.

24

Velmistr Minac přijížděl cizincům oznámit, že sklizeň lotafu v podstatě skončila a že zítra dostanou zboží. Zároveň chtěl požádat o silnější podporu, protože se i nadále obával útoku živlů.

Překvapilo ho, že ho nezastavila žádná hlídka, a zamířil rovnou k barákům. Když si uvědomil, že je tábor prázdný, znejistěl. Že by už odletěli? Okamžik cítil uspokojení, když si uvědomil, že by mu lotaf zůstal, ale vzápětí si uvědomil, že nedostal onen zázračný lék, který zabraňuje stárnutí.

Na stezce spatřil tělo a prudce zastavil. Seskočil z koně a opatrně se k němu přiblížil. Podle šatů poznal, že před ním leží zbrojník. S překvapením konstatoval, že je to ten, který se vydával za cizince a byl odsouzen na galeje. Byl naživu, protože pravidelně oddechoval. Velmistr zbavil koně otěží, bezvědomého spoutal a potom si ho přehodil přes sedlo.

Vyskočil koni na zadek a pobídl zvíře do klusu. Dojel až k polorozbořené chatrči, kde na něho čekal doprovod. Seskočil z koně a mužům nařídil: "Postarejte se o toho vězně. Pořádně ho spoutejte a probud'te ho. Musím ho vyslechnout."

Doufal totiž, že mu ten muž vysvětlí, co se stalo. Vtom ale zaslechl ostrý hvizd. Trhl sebou a zvedl oči k obloze. Připadalo mu, že se na ni rýsuje dlouhá zářivá čára.

Nasupeně vešel do chatrče. Zbrojnoši mezitím přivázali Marka za zápěstí k trámu a čekali, až se probere. "Rozdělejte pořádný oheň," nařídil jim. "Pár žhavých uhlíků by mu mohlo rozvázat jazyk." Dva pochopové se vrhli k ohništi. "Chrstněte mu vodu do obličejů! Už jsme ztratili dost času!"

"Ctihodný velmistře, v tom musí mít prsty sám dábel," prohlásil o něco později jeden ze zbrojnošů. "Jen se podívejte, vylili jsme na něj už dvě vědra, ale voda se ho ani nedotkla a stéká kus od něj. Vidíte? Košili má úplně suchou."

"Zvláštní," zamumlal Minac. "Uvidíme, jestli oheň bude účinnější než voda."

Vzal do kleští oharek a silně ho přitiskl zajatci na hrud'.

Marek měl naštěstí silové pole zapnuté na dostatečný výkon, takže žár nezasáhl ani jeho halenu. V té chvíli se však probral. Zamžikal a upřel oči na žhavé dřevo. Lekl se a vyslal silnou psychickou vlnu, kterou Ray okamžitě zachytil.

"Co se děje?"

"Jsem na tom nevalně. Jsem spoutaný a velmistr mě vyzní v jakési chatrči. Nevím, kde jsem, protože mě sem přenesli v bezvědomí."

"Nemůžeš být daleko, protože tvé vlny jasně registruju. Promluv nahlas a pak snadno lokalizuju rádiové vlny z tvé hrtanové vysílačky."

Mark zvedl hlavu a s ironickým úsměvem poznamenal: "Přestaňte se ohánět tím klackem, na mě to neúčinkuje. Ještě byste se mohl sám popálit."

Minac se rozlítl a udeřil Marka dřevem. Dosáhl jedině toho, že zsršely jiskry a popálily ho na obličej i na ruku. Strašně zařval bolestí a ohořelé dřevo upustil.

"A teď si promluvíme vážně," pokračoval Marka "Nejdřív pošlete pryč zbrojnoše. Není třeba, aby věděli o všech vašich tajemstvích." Když viděl, že velmistr váhá, dodal: "Čeho se bojíte? Vidíte, že jsem pevně připoutaný."

Minac se dlouho rozmýšlel, ale nakonec poslal zbrojnoše pryč.

"Kdo jste?"

"Cizinec z jednoho velice vzdáleného světa, až za hvězdami."

"Už tě mám," přihlásil se v té chvíli Ray. "Nemusíš si dělat starosti. Loď odstartovala podle plánu a rukojmí jsem převzal v pořádku."

Marka jeho informace poněkud překvapila a velmistra vnímal jen na půl ucha.

"Kde jsou ti cizinci, se kterými jsem jednal?"

Mark se zamyslel a bez ohledu na svou nepohodlnou pozici odpověděl: "Když jste se tak dlouho udržel u

moci, nutně musíte být inteligentní. A tak pusťte z hlavy absurdní představy o šťávách, které se mísí, a dobře mě poslouchajte."

Minac upřel pozorný pohled na pozemšťana a ten pokračoval: "Vesmír je nesmírně veliký a každička hvězda, kterou vidíte na nebi, je slunce jako to vaše a kolem něj obíhají planety. Některé z nich obývají bytosti, jež dosáhly značného technického pokroku. Vynalezly lodě, které umějí plout po nebi. Bohužel existují v těchto civilizacích bezohledná individua, která jsou pro peníze schopná všeho. A na taková jste narazil. Kupovali lotaf a tuto drogu šířili mezi svými spoluobčany."

"A kdo jste vy?" zabručel velmistr.

"Jsem na straně pořádku. Carter a jeho komplici opustili Sark navždy a uplynou staletí, než sem zase někdo přiletí."

Minac povyskočil. "To není možné! A kdo mi dá léky, které nutně potřebuji?"

"Nikdo. Musíte se s tím smířit. Za pár měsíců jejich účinky pominou a vy dosáhnete svého skutečného věku. Už teď byste měl uvažovat o tom, kdo nastoupí po vás."

Minac přecházel sem a tam se skloněnou hlavou. Náhle se mu na rtech objevil vychytralý úsměv.

"Cizínče, nějakým zázrakem vás nelze poranit ani vám nijak ublížit. Nicméně jste stále v mé moci. Každá živá bytost potřebuje jíst a hlavně pít. Nu, a já vás tady nechám viset tak dlouho, dokud mi neobstaráte lék, který potřebuji." Když Mark nereagoval, velmistr se rozběsnil. "Jestli mám zemřít stářím," řval, "pak vy ještě dřív zhynete žízní a hladu a já budu mít to potěšení, že budu svědkem vaší agonie."

Když Minac zjistil, že jeho výhrůžky na vězně nijak nepůsobí, pokusil se o jiný manévra: "Jistě víte, že můj lid trpěl padesát let vražednou občanskou válkou. Mému předchůdci a mně se podařilo nastolit alespoň zčásti pořádek a zavést zde normální život. Kdybych zmizel, jsou všichni opět odsouzeni k barbarství."

"Váš lid bude mít takový osud, jaký si zvolí," zavrtěl hlavou Mark. "U nás se říká, že hřbitovy jsou plné nepostradatelných. Každý jsme smrtelný. Odpovědný člověk musí připravovat budoucnost s mladými."

"Právě proto potřebuji ještě nějaký čas," záupěl Minac. "Sežeňte mi aspoň jednu dávku, abych přežil do příštího roku. Tím získám čas, abych mohl znovu nastolit mír. Jistě si dovedete představit, že bandy znovu přejdou do útoku a budou všude rozsévát zármutek a smrt."

Jeho slova ale Marka rozesmála. "Pokud jde o tohle, pak vás můžu ujistit, že se obáváte zbytečně."

Hodně a hodně let o nich neuslyšíte, protože jsou už hodně daleko."

Ray už stál několik minut na prahu chatrče.

"Myslím si, že my dva se už nevidíme," končil Mark. "Těch pár měsíců života využijte k něčemu kloudnému. Rayi, odveď mě odtud."

Velmistr se otočil, a když spatřil Raye, vykřikl: "Strážé! Zabte ho!"

"Šetřte si plíce," poradil mu android. "Vaši pochopové spokojeně spí."

Minac si stoupl mezi vězně a Raye, rozpráhl paže a řval: "Ustupte! Kdokoli vztáhne ruku na velmistra, neujde trestu smrti."

Android však popadl Minaka kolem pasu a zvedl ho do výšky. Chvilí ho držel daleko od těla a potom ho postavil do kouta.

Velmistr se chvěl vzteky a strachy, ale byl aspoň natolik duchapřítomný, že neprotestoval. Ray přetáhl Markova pouta, vsunul mu do úst dvě tablety a řekl: "Strážé jsem uspal a ty se musíš zotavit. Musíme si pospíšet. Nechal jsem děvčata o samotě a byl bych nerad, kdyby musela dlouho čekat."

Jejich přilet vyvolal ve vesnici zprvu paniku, ale pak několik domorodců poznalo na plošině Marka.

"Bůh budiž pochválen," vydechl Wixon. "Takže se vám podařilo uniknout těm cizím d'áblům."

"Buďte klidní. Dostali se někam, odkud už nikdy neodejdou. Ale my musíme taky brzy odejít."

Wixon vážně pokýval hlavou a zahleděl se na slunce klesající za obzor. "Chápu. Ještě se s námi aspoň naposledy najezte."

Mark váhal, ale nakonec kapituloval před Miminým úpěnlivým pohledem.

Když dojedli, Wixon vstal. "Sbohem, příteli, brzy pro nás připluje loď."

"Velmistři mají momentálně velké starosti," usmál se Mark, "nicméně se mějte na pozoru. Mohlo by se stát, že někdo z vojáků bude příliš horlivý."

Před svou chýší narazil na Mimu, která už na něho netrpělivě čekala. Na Raye se pověsila Lica se Zilou a android nevěděl, jak se zachovat. Obě mu zjevně chtěly projevit své upřímné díky.

"Takový dar nesmíš odmítnout, Rayi," nabádal ho Mark. "Bylo by to podezřelé."

"Vlastně máš pravdu. Stačí, když si promítnu některé záznamy, a hned budu vědět jak na to."

"Hlavně vypni nahrávání"

"Neměj strach, obvody se přepálily ve chytli, kdy ses mi pokoušel vypnout generátor."

Tohle by bylo Marka zajímalo nejvíc, ale Mima mu už nedopřála čas. Zatáhla ho do chýše, kde se oddali slastnému víru vášně.

25

V modulu si pak Mark mnul bolavou bradu a přemýšlel. Ray mu dopodrobna popsal, co vše dělal od oné rány pěsti. Když Mark slyšel, jak chladnokrevně pozabíjel celou posádku pirátské lodě, víčka mu zamžikala překvapením, ale android naprosto logicky namítl: "Stejně by to byl pro ně konec. Buď by jejich loď zničil křižník, nebo by se vzdali a pak by je odsoudili k smrti."

Modul vletěl do jejich kosmické lodi a Mark konečně zas začal myslet na něco jiného. Ze všeho nejdřív se zavřel do sanitárního bloku, aby se zbavil všech mikrobů, které nachytl na Sarku, a hlavně aby si po všech těch útrapách dopřál důkladnou koupel. Vždycky, když se nemohl pořádně umýt a vykoupat, začal si uvědomovat, jak příjemné a důležité jsou všechny tyto malé vymoženosti civilizace.

Za necelou hodinu se už v čisté kombinéze dostavil do pilotní kabiny, kde Ray prováděl rutinní kontrolu.

"Než podám Khovovi hlášení, rád bych všemu rozuměl," bručel Mark. "Jak je možné, že v jistých situacích dokážeš reagovat jako člověk?"

"To nevím. Jen jsem ti popsal přesně to, co jsem cítil. Určitě by se to dalo vysvětlit i nějak vědecky. Tvé rozhodnutí obětovat se bylo jistě šlechetné a úžasné, ale naprosto nelogické. Možná právě to vyvolalo interference v mých obvodech."

"Generálovi to tedy řekneme takhle," rozhodl Mark. "Vynecháme tvůj iniciativní přístup. Řekneme mu jen to, že Carter prostě práskl do bot. Ale měl by sis rychle upravit záznamy."

"Už se stalo," odvětil android.

V té chvíli se divoce rozblíkala jedna kontrolka. Ray ihned zapnul videorádio a na obrazovce se ukázala přísná a sverepá tvář policejního důstojníka.

"Jsem plukovník Parker a velím lodi Polaris. Vzhledem k tomu, že letíte od planety Sark, vstoupím na vaši loď a přesvědčím se, jestli nepřevážíte NTS."

"Mé slovo zpravidla stačí," odpověděl Mark a nutil se do klidu.

"Lituji, kapitáne Stone, ale je to rozkaz. Otevřete laskavě vstupní komoru jedna, ať můžeme vstoupit."

Za necelou čtvrt hodinu vešel Parker do pilotní kabiny. Měl hubenou, úzkou tvář a pronikavý pohled.

"Mojí lidé prohledávají vaši loď. Možná to chvíli potrvá, ale žádám vás, abyste neopouštěli tuto místnost."

Mark jen přikývl hlavou a zeptal se, co se stalo s pirátskou lodí.

"Kapitán neodpovídal na naše výzvy a nakonec se zřítil na pátou planetu, kde loď explodovala."

Přesně to jsem jim naprogramoval do letového počítače, poznamenal Ray. Ted' už se těžko zjistí, jestli byli nebo nebyli naživu.

"Můžu podat hlášení generálu Khovovi?"

"Jak chcete, ale já zůstanu tady."

Ray začal navazovat spojení a Mark se obrátil k Parkerovi: "Jak to, že jste zasáhl v této soustavě?"

"Na takové otázky vám nemohu odpovědět," odvětil odměřeně plukovník. "Vesmírná policie je silná organizace, již žádný zločinec neunikne. Zastavení obchodu s NTS je toho nejlepším dokladem. Musím vám sdělit, že vaše přítomnost v této soustavě je navýsost podezřelá a že požádám, aby bylo proti vám zahájeno vyšetřování."

Ray zrovna odesílal hlášení, takže jeho slova neslyšel. Když skončil, na obrazovce se ukázal sám generál Khov.

"Byli jste skvělí! Admirál Neuman mě právě informoval, že pirátská loď byla zničena. Pověřil mě, abych vám blahopřál, a za pomoc jeho složkám vám slibuje vysoké vyznamenání. Nebýt vás, zatýkali by jen malé ryby."

Mark se rozesmál. "Můžu vás, pane generále, požádat o službičku?"

"Co byste chtěl?"

"Jen abyste plukovníku Parkerovi vysvětlil, že je možná zbytečné prohledávat naši loď a zdržovat nás." Generál několika břitkými větami plukovníkovi vysvětlil, že jde o hrubé nedopatření a že Mark v té akci sehrál rozhodující roli.

Když skončil, sinalý Parker koženě zasalutoval. "Omlouvám se vám, kapitáne. Poslouchal jsem rozkazy, které jsem dostal. O vaší misi jsem neměl tušení. Okamžitě se stáhneme. Nicméně vás žádám, abyste tuto soustavu co nejrychleji opustil, protože budeme instalovat satelity zabijáky."

Mark mu podal ruku. "Samozřejmě. Okamžitě se vracíme na Zemi."

Ray plukovníka vyprovodila Khov ještě prohodil k Markovi: "Zasloužíte si pěknou dovolenou. A na příští misi mám pro vás překvapení." Odmlčel se a vychutnával Markovo napětí. "Naše služba dostala ještě lepší androidy a vy budete první, který tu novinku využije."

Mark se zděsil. "To... to není třeba," koktal. "Ray mi bohatě stačí a už si opravil obvody. Nové androidy přidělte důležitějším agentům."

Generál Khov poxýval hlavou a pousmál se. "Chápu. Už několikrát jsem dostal hlášku o tom, že občas dochází k symbióze mezi pánem a robotem. Debatoval jsem o tom s kybernetiky, ale ti tvrdí, že je to naprostá blbost. Androidi nejsou schopni citu ani vlastní iniciativy, tvrdili mi. No nic, budu si na tenhle zvláštní jev dávat pozor. Androida si zatím nechte, ale řekněte mu, aby už necenzuroval nahrávky, a když už, ať to dělá šikovněji. I technici by se nakonec mohli divit, proč se záznam přerušil přesně ve chvíli, když se k vám přiblíží sličná domorodka."

Obrazovka zhasla, dřív než se Mark zmohl na protest. V té chvíli se vrátil Ray a s heknutím dopadl do křesla. "Plukovník je pryč. Byl tak prkenný, jako by spolkl pravítko. Teď radši vypadneme, ať můžou rozmístit ty své satelity."

"Jasně, zadej koordináty Země."

Android zabušil do klávesnice a člun zvýšil rychlost. Mark se díval, jak se Sark zmenšuje, a zasníl se. Vybuduje Wixon nové město? A pokud ano, jaký bude jeho osud? A kdo nastoupí po velmistrovi? Vládní systém, který byl v jisté době bezesporu nezbytný, se zvrhl v tyranii osob, které si myslely, že získají nesmrtelnost. Když teď byl opět nastolen přirozený řád, budou se komory lékařů a lékárníků a cech stavitelů dál vyvíjet, nebo zkosnatí a budou čekat, až je jednoho dne smete revoluce?

Mark věděl, že odpovědi se už nedočká, a jako při každém návratu z mise se ho zmocnil podivný smutek. Myslel na všechny ty, kdo byli jeho přáteli a jimž dočasně převrátil život naruby.